

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

AUTORKA BESTSELLEROVÉ SÉRIE VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

TŘPYTNÝ DVŮR 2:

PŮLNOČNÍ KLENOT

RICHELLE MEAD

2017

Copyright © 2017 by Richelle Mead
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GLITTERING COURT: THE MIDNIGHT JEWEL,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-247-7

KAPITOLA 1

„HEJ, TY! JEŠTĚ JEDEN KROK, HOLKA, A PROBODNU TĚ!“

Na místě jsem ztuhla. Stála jsem uprostřed schodů vedoucích do katedrály Kyriel.

Za sebou jsem uslyšela hlasitý dupot těžkých bot a v příštím okamžiku mi cestu zastoupil mladý člen stráže. Byl snad o třicet centimetrů vyšší než já a tmavé vlasy měl oholené téměř až na lebku stejně jako většina ostatních příslušníků hlídky. O těch se ovšem nedalo říct, že by vládli dýkou se stejným sebevědomím jako tenhle mladík. Nejčastěji se spokojili s těžkou palicí.

Klidně jsem se mu podívala do očí. „To si vyprošuji, pane. Jdu se pomodlit.“

„Nevěš mi tady bulíky na nos,“ zavrtil hlavou a ušklíbl se. „Všichni vědí, že vy Simové jste alanzané a pohané. A já tě navíc znám. Pamatuju si tebe i toho vraha, tvého bratra.“

Rozhořel se ve mně plamínek vzteku, ale zatím jsem ho dokázala skrýt. Ignorování podobných poznámek jsem měla dobře nacvičené. „Vlastně jsem se chtěla modlit právě za jeho duši. Jsem oddanou služebnicí Ura. Nebo si myslíte, že by andělé dovolili vstoupit na tuto svatou půdu nějakému kacíři?“

Ukázala jsem na impozantní dvoukřídlé dveře nad námi. Vstup byl skutečně majestátní také díky ohromnému oblouku vytesanému do kamenných zdí katedrály, v nichž byly dveře zasazeny. Právě jimi vyšel ven mnich Vaielova řádu

v tmavě zelené kápi a jako by potvrdil posvátnost místa, na kterém jsme stáli.

Strážný na chvíli zaváhal a pak znovu nasadil přísný tón. Hrotem dýky na mě neustále mířil. „Možná nepatříš k alan-zanům, ale já moc dobře vím, že jsi stejný kriminálník jako všichni ostatní ve vaší rodině. Jenom tě ještě nechytli. A teď vyklop, kde je tvůj bratr.“

Rozložila jsem ruce, abych dala najevo, že nechápu, o co mu jde, a ignorovala jsem nutkání sáhnout pro nůž, schovaný v kapsáři. „To bych taky ráda věděla. Přes rok jsem ho neviděla.“

Přitiskl mi hrot dýky na prsní kost. „Lžeš.“

Smutné na tom bylo, že zrovna v tomhle jsem nelhala. Lonzo mi poslal jediný dopis, když dorazil na druhou stranu oceánu, a od té doby mlčel.

„O co tady jde?“ zeptal se hlas někoho jiného. Známý hlas.

Připojil se k nám další člen stráže, ovšem mnohem klidněji a civilněji než jeho kolega. Tenhle muž byl starší, zavalitý a měl brunátnou tvář. Prořídle vlasy si nechával volně růst, zřejmě proto, že vlastně nebylo skoro co holit. Dívala jsem se s vážnou tváří přímo před sebe a ani náznakem jsem nedávala najevo, že ho znám.

Mladší voják sklonil dýku. „Carey, tohle je Viana. Ta, jejíž bratr loni zabil sira Wilhelma. Ten parchant se nikdy nedostal před soud!“

Voják Carey potlačil zívnutí. „No, ale jeho tu nikde nevidím. Vidím jen jeho sestru. A nikdo vlastně nikdy neprokázal, že to udělal.“

„Ale musí ti přece být jasné, že ano!“ odsekl mu kolega. „To víme všichni. A ona ví, kde je! Měli bychom ji sledovat na každém kroku!“

„I do kostela? Myslíš, že se její bratr schoval tady? To bych jako měl požádat mnichy, aby to tu prohledali?“

„Pane...“

„Já tady žádný problém nevidím.“ Strážnému Careymu se podařilo říct to znuděně a trochu našťavaně zároveň. „Nějaká

holka se chce jít pomodlit a ulevit své duši, a ta holka navíc neudělala nic zlého.“

Druhý strážný se na mě podíval přimhouřenýma očima. „Je to Sirminičanka a z těch něco provedl snad každý.“

Strážný Carey ho gestem poslal pryč. „Běž dělat něco užitečného. Chytej lidi, kteří páchají zločiny teď, ne kdysi dávno. A schovej tu dýku, sakra. Děláš nám všem ostudu.“

Mladý strážný zastrčil dýku do pochvy, ale namířil mi prstem do obličeje. Nehnula jsem ani brvou. „Nemysli si, že na to zapomenou, holka. Toho tvého krvežíznivého bratříčka si najdu a je mi jedno, kde se schovává.“

Jakmile mladík vztekle odešel, nasadil strážný Carey ostrý výraz. „Hlavně mi neříkejte, že je ve městě.“

„Není,“ odpověděla jsem a vydechla úlevou. „Ale jinak opravdu nevím, kam se schoval. Jenom, že je hodně daleko.“

„Měla byste odjet za ním.“

Ucítila jsem, jak se mi sevřela hrud'. „Snažím se, pane.“

„Tak se snaž víc. K podobným scénám bude docházet čím dál častěji. Pan Wilhelm měl spoustu přátel, a ti nezapomněli.“ Strážný Carey najednou vypadal velmi unaveně. „Podívejte, já vás mám rád. Opravdu. Jste chytrá. Mluvíte naším jazykem. Ale já nejsem hlupák. Slyšel jsem o dívce, která chytá zloděje v sirminicijské čtvrti. To rozhodně není nic špatného, ale jednou by se jí to mohlo vymknout z ruky. Stejně jako jejímu bratrovi.“

„Lonzo...“

„Už ani slovo. Sir Wilhelm byl padouch, šlechtic nešlechtic. A možná si to všechno zasloužil. Ale čím méně toho budu vědět, tím líp.“

Strážný Carey sraštil čelo, protože se mu cosi vybavilo. To on našel Isabelu, Sirminičanku, kterou sir Wilhelm zneužíval, aby uspokojil své zvrácené choutky, a kterou pak odhodil do řeky. Pravda, Lonzo měl v úmyslu vymlátit z něj duši, ale zabít ho? To už musela být nešťastná náhoda. Většinu členů městské stráže podrobnosti nezajímaly, protože šlo o Sirminičanku. Strážného Careyho však zajímaly, a tak když se

začaly objevovat důkazy proti Lonzovi, mnohokrát se tvářil, že je nevidí.

„Zmizte odtud. Máte na víc.“ Smutně se na mě usmál. Byl to jediný člen hlídky, který se ke mně choval jako k sobě rovné. Jediný, který se vůbec pokusil se mnou mluvit mým jazykem. „A neberte to zle, když teď řeknu, že doufám, že už se naše cesty nikdy nestřetnou.“

Bez jediného dalšího slova se vydal po schodech dolů a brzy zmizel v davu na ulici. Mně ještě chvíli trvalo, než jsem se sebrala, a pak jsem znovu vykročila do katedrály. Onen mnich stál celou dobu u dveří a byl svědkem celého výstupu. Neřekl ani slovo. Tvář měl zcela zakrytou kápí, ale když jsem kolem něj prošla dovnitř, otočil hlavu a zjevně mě sledoval.

Můj otec v kostelech rád tajně uzavíral obchody. Nikdo by to nečekal. Během dne se do téhle velké katedrály, jedné z největších v Osfru, chodila modlit jen hrstka lidí. Všichni seděli s vážnými tvářemi na vyhlazených dřevěných lavicích a hlavy měli sklopené, nebo upírali zrak přímo před sebe na sochu zářivého anděla Kyriela umístěnou nad oltářem. Kněz ve zlatém a bledě zeleném rouchu mlčky zapaloval svíčky na oltáři a ve vzduchu se vznášela vůně včelího vosku a pryskyřice.

Přelétla jsem pohledem hlavní loď katedrály a našla osobu, kterou jsem hledala. Nenuceně jsem se vydala k ní a posadila se vedle, aniž bych navázala oční kontakt, jako bych si tuhle lavici vybrala náhodně. Dřevo pode mnou zavržalo a já jsem málem kýchla, tak pronikavá byla mužova drahá bylinná kolínská.

Sklopila jsem hlavu a dotkla se prsty nejprve obočí a pak srdce. „Chvála Urovi, stvořiteli ducha i těla,“ zašeptala jsem. „Chvála jeho šesti zářivým andělům, ochráncům věřících.“

„Chvála jim,“ zopakoval muž vedle mě.

Zvedla jsem hlavu a upřela pohled na zářivého Kyriela. Anděl držel pozlacený meč a štít, jako by byl připravený bránit lidstvo před šesti zbloudilými anděly. Mě však ve skutečnosti zajímal kněz, který na okraji mého zorného pole zapá-

loval svíčky. Když zapálil i poslední, odebral se do malého výklenku a poklekl k modlitbě.

Jakmile jsem si byla jistá, že se do ní zcela zabral, sáhla jsem do kapsy a vytáhla malý složený papírek. Obezřetně jsem ho položila na lavici mezi sebe a svého společníka. Ten si lístek po několika vteřinách vzal a schoval ho do kapsy kabátu.

„Jsou tam jména deseti alanzanů, kteří žijí v Mysu, tedy alespoň na jaře ještě žili,“ zašeptala jsem. „Určitě je jich tam víc. Tihle vám ale stačí, spojí vás s ostatními. Musíte se je naučit nazpaměť a ten lístek hned spálit.“

Zvedl hlavu. „Vím. Nedělejte ze mě hlupáka.“

Všude kolem byla ve stěnách mozaiková okna a v nich duhovými barvami vyobrazení další andělé. Žádného z nich zřejmě nezajímalo, že vedle mě sedí kacír. Ani Kyriel neskočil ze zdi s taseným mečem. Klenba katedrály se nám nezřítila na hlavu. Uros nás nezasáhl bleskem seslaným z nebes. *Třeba alanzané nejsou kacíři, uvažovala jsem v duchu. Třeba jdou tou správnou cestou, a kacíři jsou ortodoxní věřící, kteří postavili tuhle katedrálu. Nebo se možná mylí všichni.*

Konečně jsem otočila hlavu a pohlédla svému společníkovi do očí. V šeru vypadaly spíš šedé než modré, ale ani nedostatek světla nedokázal skrýt jiskřičku touhy, která v nich hrála. Cedric Thorn byl výjimečně pohledný muž. Nebyl to zrovna můj typ, ale i tak se na něj pěkně dívalo. Já jsem dávala přednost poněkud drsnějším chlapům. Chlapům, kteří si tak očividně nedávají záležet na svém zevnějšku.

„Nedělám z vás hlupáka, ale v sázce jsou lidské životy.“

Zvážněl. „Věřte mi, že to vím. Děkuji. A tady je něco pro vás.“

Když sáhl do kabátu, zrychlil se mi tep. Rychle se rozhlédl a pak vytáhl ruličku papírů. Nenápadně ji položil mezi nás. „Vaše smlouva. Přijetí k Třpytnému dvoru. A lístek do Adorie.“

„Adorie,“ opakovala jsem a sevřela papíry v ruce. Alan-

zané, které jsem znala, mi přísahali, že tenhle muž drží slovo, ale já jsem až do této chvíle pochybovala, jestli svou část dohody dodrží. Mnoho Osfridanů experimentovalo s alanzanskou vírou. Spousta jich brzy ztratila zájem a pak ochotně udala skutečné věřící.

„Trochu jsem se poptával,“ řekl se stále vážnou tváří, „ale obávám se, že vám nebudu schopen pomoci bratra najít, až tam připlujeme. Jména sluhů se někdy vůbec nezapisují. A i když ano, dostat se k takovým záznamům by znamenalo mít známého celníka, nebo mít dost peněz a nějakého podplatit. Já nemám ani jedno.“

„Třeba je bude mít můj manžel.“ *Manžel.* To slovo znělo zvláště, když jsem ho vyslovila.

„Jste si jistá, že to chcete takhle? Že chcete manžela?“

Dívala jsem se na své ruce, v nichž jsem stále svírala ruličku papírů, a cítila jsem na sobě Cedrikův pohled. Jeho uhlazené vystupování a stylové oblečení byly svůdné. Byl sice krásný, ale ne hloupý.

Co jsem vlastně chtěla? Chtěla jsem do Adorie. Chtěla jsem najít Lonza. Chtěla jsem žít daleko od války a korupce, které nyní zmítaly zemí, v níž jsem se narodila. Mohli mi bohatý manžel a nová země tohle všechno zaručit? Ne, ale budu mít větší šanci, než kdybych zůstala tady, kde jsem byla jen dalším hladovým uprchlíkem ve městě, které nás všechny nenávidělo.

„Chci manžela,“ potvrdila jsem. Byla to jen malá cena za všechny jiné výhody. Dodržím smlouvu a stanu se něčí ženou. Když už nic, tak si aspoň budu moct vybrat, s kým budu spát, místo aby to za mě udělal otec.

Jako by mi Cedric četl myšlenky, poznamenal: „Váš otec byl skvělý chlap. Teda aspoň podle toho, co jsem slyšel. Zachránil spoustu lidí před stíháním. Obětoval tomu život. Musíte na něj být pyšná.“

„Ano,“ odpověděla jsem automaticky.

„A já vím, že chcete pokračovat v jeho odkazu. Víím, že jste se tady snažila chránit lidi. Je to šlechetné. Je to nádher-

né. Ale... jak bych to řekl... no. Budete se muset trochu usadit. Nejen s manželem, ale obecně.“

„Já vím.“

„Už se nebudete moct tajně toulat.“

„Já vím.“

„A už žádné rvačky v zapadlých uličkách.“

„Já vím.“

„Už žádné dýky pod krkem.“

„Cedriku, teď děláte hlupáka vy ze mě.“ Kdybychom nebyli v katedrále, zařvala bych to na něj. „Budu v té vaší škole hotovým vzorem dobrých mravů. Než ji dokončím, bude ze mě vzdělaná a noblesní dáma. Dovolím vám, abyste mě vystavovali na všech těch vašich večírcích a budu nosit nádherné šaty, o kterých pořád básníte.“ Sklopila jsem oči ke svým obnošeným šatům plným skvrn. „Tohle mi vlastně ani nebude vadit. Ani studium.“ Mé vzdělávání ukončila válka v Sirminicii.

Cedrikovi se vrátilo původní nadšení. Na sebeovládání bude muset ještě zapracovat. „Vím, že vaším cílem je Adoria, ale snažte se užít si i cestu k ní. Nebude to tak hrozné.“

„Ani pro Sirminičanku?“ zeptala jsem se významně.

Z tváře mu zmizel zářivý úsměv. Považovala jsem za špatné znamení, že z něj okamžitě nevyletěla všechna ta krásná ujištění, kterými tak přirozeně prodával své zboží. „První rok strávíte v Osfridu. I když budete bydlet v jedné z našich vesnických usedlostí, tak... no, asi budete čelit stejným předpoklům, s jakými jste se setkala ve městě. Adoria je tolerantnější. Někdy. Ale vy si je získáte. Poznejí, jaká skutečně jste.“

Po téměř dvou letech strávených v hlavním městě Osfridu jsem byla trochu skeptická, ale nedala jsem to na sobě znát. Postavila jsem se. Kněz právě skončil a blížil se k nám. „Děkuju,“ zašeptala jsem. „Tohle pro mě znamená úplně všechno.“

Cedric si poklepal na kapsu. „A pro mě zase tohle.“

„Nechodte ven hned za mnou,“ upozornila jsem ho. „Chvilku počkejte.“

„Já vím, já vím. Už zase ze mě děláte hlupáka.“

Vyšla jsem z katedrály a při pohledu do jasného odpoledního slunce jsem musela přimhouřit oči. Hluk Osfra uprostřed rušného dne byl po klidu v katedrále zdrcující. Město přede mnou překypovalo životem. Na dlažebních kostkách klepaly podkovy koní a drnčela kola vozů a do toho prodávající hlasitě vychvalovali své zboží. Mezi tím vším se prodírali pěší. Někteří mířili na konkrétní místo, jiní jen bloumali sem a tam a žebrali o jídlo či práci. Nad vším se tyčily vysoké kamenné domy a jejich temná vážnost jako by byla pomníkem historie Osfra.

Osfro je staré město, pomyslela jsem si. Všechno je v něm zaběhnuté. Pro mě tady není místo. Lonzo to pochopil, když odplul do Adorie. Když mě tu nechal.

Dveře katedrály hlasitě zaskřípaly a já jsem užasla, protože se v nich objevil Cedric. „Měl jste počkat,“ obořila jsem se na něj vyčítavě.

„Zapomněl jsem vám říct, kdy odjždíme na usedlost.“ Nasadil si na kaštanové vlasy apartní hnědý klobouk a pokusil se zakrýt si dlaní oči před sluncem. „Za čtyři dny. Počkejte na hranici Sirminicijské a Mostní čtvrti, hned vedle tržiště. Vyzvedneme vás tam s otcem okolo prvního zazvonění.“

„Určitě proti mně nebude váš otec nic namítat?“

„Nemůže. Dovolil mi najmout dvě dívky. Tak jsem si je vybral, dá se říct. U té druhé musím ještě dořešit nějaké dokumenty.“ Cedric mluvil naprosto klidně. Vzhledem k tomu, že přijal náboženství, jehož stoupenci často končili ve vězení a na popravišti, otcův hněv pro něj zřejmě nepředstavoval větší problém.

„Najmout? Hodláte tuto dívku zavést na cestu hříchu?“

Oba jsme se s Cedrikem prudce otočili, abychom odhalili autora téhle mrzutě vyřčené poznámky. Před námi stál Vaie-lův mnich. Opíral se o oblouk lemující vchod do katedrály a v ruce svíral v kůži vázaný výtisk *Odkazu andělů*. Byl téměř celý ukrytý ve stínu. Zmocnila se mě panika, ale když jsem si v duchu přehrála náš krátký rozhovor, poněkud jsem se

uklidnila. Ani jeden z nás neřekl nic o kacírství. Rozhovorem o Třpytném dvoře jsme se nevystavili žádnému nebezpečí.

„Ne, bratře,“ odpověděl Cedric uctivě. Mniši nebyli duchovními vůdci jako Urovi kněží, ale lidé se k nim chovali se stejnou vážností pramenící z jejich naprosté oddanosti studiu víry. „Právě naopak. Odjíždí se mnou do Třpytného dvora.“

Třebaže jsem neviděla mnichovi do tváře, podvědomě jsem věděla, že na mě zírá a mračí se. „Do Třpytného dvora? Takhle ten svůj hanebný podnik nazýváte? Žiji sice odloučen od tohoto světa, ale vím, jak se v něm věci mají. Muži si Sirminičanky *najímají* velmi často, zneužívají jejich nezáviděníhodné situace a nutí je k ohavným činům. Tebe jsem už dnes viděl, dívko. Viděl jsem, jak tě vyslýchal jeden ze strážných.“

„Jen jsme si povídali. Nic špatného jsem neudělala. A Třpytný dvůr je velmi vážený podnik.“ Snažila jsem se mluvit klidně a s pokorou. Rozhodně jsem nechtěla, aby na mě znovu strhnul pozornost městské hlídky. „Budu docházet na hodiny etikety a příští rok si najdu manžela v Adorii.“

„A ne jen tak nějakého manžela,“ dodal Cedric vychloubačně. „Seznámí se s těmi nejbohatšími a nejvlivnějšími svobodnými pány ve městě. S muži, kteří v Novém světě vydělali jmění a touží po stejně vznešené manželce, jaké podnik mé rodiny dodal už mnohým jiným.“ Použil stejná slova, jako když jsme se poprvé potkali. Napadlo mě, že jeho obchodnické já musí být velmi silné.

Následovala chvíle ticha, během které se mnich nad jeho slovy zamýšlel. Pak se zeptal: „V jakém městě?“

„V Mysu Vítězství. V kolonii Denham.“ Cedric se nepřestával usmívat, ale přešlápl z nohy na nohu a prozradil tak, že znervózněl. Vzhledem k lístku, který měl v kapse, se nebylo čemu divit. Představitelé církve chtěli, aby byli osfridští občané, kteří konvertovali, exemplárně potrestáni. Popravy na šibenici byly v poslední době běžné.

Když mnich ani teď neodpověděl, založila jsem paže na prsou a upřela pohled do jeho tváře, stále skryté pod kápí.

Doufala jsem, že se mi dívá do očí. „Milý bratře, oceňuji tvou starost o mě. A máš pravdu, zoufalé dívky, které nemají jinou možnost, se skutečně uchylují k zoufalým řešením. Já k nim však nepatřím.“

„Nejste zoufalá?“ zeptal se a jeho hlas zněl na svatého muže nečekaně ostře.

„Mám možnost volby. A když se mi žádná nenabízí, najdu si nějakou vlastní. Nikdo mě k ničemu nenutí,“ vyhrkla jsem trochu ostřeji, než jsem původně zamýšlela.

„Tomu věřím. A lituji každého, kdo by se o to pokusil.“ Přisahal bych, že se hluboko pod kápí usmívá. „Hodně štěstí, slečno.“ Otevřel dveře katedrály a zmizel v jejím nitru.

Cedric si oddechl. „Tohle mohlo skončit mnohem hůř. Myslím, že jste se mu líbila.“

„Těmhle se nelíbí nic jiného než jejich studium.“

„Nemohl z vás spustit oči,“ dobíral si mě.

„Vždyť mu do očí vůbec nebylo vidět! A teď se běžte naučit jména, která jsem vám dala. A nezapomeňte je spálit.“

Cedric odpověděl příkývnutím a vydal se dolů po kamených schodech. „Uvidíme se za čtyři dny.“

Zůstala jsem stát a dívala se na město, které jsem hodlala opustit. Utekla jsem do něj před válkou, ale necítila jsem se k němu ničím vázaná. Naučit se být uhlazenou dámou v jakémsi vesnickém sídle znamenalo jisté zdržení na cestě k Lonzovi, ale jsem přece člověk. Chtěla jsem spát v čisté posteli, ne na podlaze spolu s dalšími uprchlíky. Chtěla jsem znovu jídlo třikrát denně. A chtěla jsem mít zase knihy.

„Za čtyři dny.“ Cítila jsem, jak se mi zvedají koutky úst. „Čtyři dny, a začne mi nový život.“

KAPITOLA 2

KDYŽ JSEM CEDRIKOVI SLÍBILA, ŽE SE BUDU CHOVAT slušně, myslela jsem to vážně. *Chtěla jsem* se chovat slušně. Tahle příležitost pro mě i pro Lonza znamenala hrozně moc, nemohla jsem si dovolit ji promarnit. A navzdory všemu násilí a nebezpečí, které jsem v životě viděla, jsem se opravdu nevyžívala v konfliktech. Toužila jsem po řádu. Po míru.

Když jsem se tedy po šesti měsících pobytu ve Třpytném dvoře ocitla v situaci, v níž jsem mířila jinému člověku na hrdlo hrotem dýky, neměla jsem z toho ani trochu radost.

„Slyšíš mě?“ křičela jsem. „Ještě jedno slovo, jediná zmínka o tomhle, a budeš toho do konce života litovat!“

Má soupeřka, Clara Hayesová, odpověděla vzdorovitým úšklebkem, i když v očích jsem jí četla nejistotu. Bylo těžké cítit se přehnaně sebevědomě, když vás někdo tiskl k venkovní stěně domu nožem téměř zapíchnutým do hrdla. Kolem nás vytrvale padal déšť, ale já jsem vnímala jen ženu před sebou, nikoli promočené vlasy a noční košili.

„Pravda bolí, co?“ odsekla.

„Není to pravda, a ty to víš. Celé sis to vymyslela.“

„Ale zní to věrohodně.“ Clara se pokusila pohnout, byť nepatrně, ale já jsem ji držela přišpendlenou ke zdi. „Proč jinak by si do domu pouštěl Simku? Teda, pokud by to samozřejmě nebyla uklízečka. Asi se ti nemůžu divit. On je fakt nádherný. Ale až to zjistí jeho otec, jako omluva ti to stačit nebude.“

Nehnula jsem ani brvou. Dokonce jsem nejspíš ani nemrkla, což nebylo lehké, protože se mi do očí řinula voda. Clara byla doslova mojí zhoubou už od okamžiku, kdy jsme dorazily do domu U Modrého pramene. Přesně jak mi předpověděl Cedric, chovaly se ke mně některé z místních dívek se stejnými předsudky, jaké jsem znala z města. Zcela upřímně, Claře byla má minulost zřejmě ukradená. Jednoduše jen ráda někoho ponižovala. Potřebovala oběti. Já jsem byla vůči jejím vtípkům a posměškům imunní, ale tenhle týden zašla moc daleko, protože začala roznášet, že jsem si místo ve Trpytném dvoře získala přes Cedrikovu postel. To mě hluboce zasáhlo, protože tím nechtěně probudila moje vzpomínky na dobu, kdy jsem byla nucena prodávat své tělo za různé výhody.

Jsi zbabělá krysa, Miro. Musíš se naučit dělat drsná rozhodnutí.

„Jeho otec se to nedozví,“ odpověděla jsem Claře. „Hlavně proto, že není co se dozvědět.“

„Komu myslíš, že bude věřit, tobě, nebo mně? Jasper ještě pořád zuří, že tě Cedric najal. A až se k němu dostane tohle... No. Neumím si představit, že tě tady nechá. Připravit nás na cestu do Adorie ho stojí hotové jmění. A naši nápadníci za svatbu s námi zaplatí ještě víc. Za tu cenu očekávají krásu, šarm, vzdělanost... a počestnost.“

Sklonila jsem se k ní. „Krásu? Máš pravdu, ta je důležitá. Tady, v Adorii, všude. Bylo by mi moc líto, kdybys o tu svou přišla.“

Z tváře jí zmizel úsměv. „Co... co tím myslíš?“

„Myslím tím, že jestli o mně nepřestaneš roznášet lži a nezačneš všem říkat pravdu, zničím tě, teda tvoji tvář.“ Abych dodala svým slovům váhu, přesunula jsem hrot dýky na její tvář. „Zničím všechny tvoje šance, že bys kdy v Adorii nebo kdekoli jinde mohla najít manžela. Když ty mi zničíš pověst, maximálně mě vyhodí. Ale když já tobě zohavím tvář? To spolehlivě odradí všechny nápadníky, bohaté i chudé.“

Zalapala po dechu. „To by sis netroufla!“

„Chceš mě odsud nechat vyhodit. Copak mám co ztratit? Stačí, když se ti jednou v noci vplížím do ložnice a...“ volnou rukou jsem sekla do vzduchu.

„Řeknu o tom paní Mastersonové!“

„Přeju hodně štěstí, až jí to budeš dokazovat.“ Pustila jsem ji a couvla. „Tak co? Pochopila jsi to všechno? Víím, že ti můj přízvuk občas dělá potíže.“

Clara místo odpovědi prudce šklubla dveřmi od kuchyně, kterými jsem ji sem prve přitáhla, vztekle prošla a pak jimi za sebou praštila. Zahlédla jsem však ještě její výraz. Vyděsila jsem ji.

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se o dům. S překvapením jsem si uvědomila, že se chvěju. Skutečně jsem právě vyhrožovala dívce, že ji zohyzdím, jestli o mně bude roznášet klepy? Neměla jsem v úmyslu svou výhrůžku splnit, ale i z tohotohle pokusu zastrašit ji jsem si připadala ničemná.

Udělal jsi, co jsi musela, Miro, řekl mi vnitřní hlas silně. Musíš se dostat k Lonzovi. Nemůžeš riskovat, že tě odtud vyhodí kvůli pomluvám nějaké slečinky. A v sázce není jen tvůj osud. Cedric se potřebuje dostat do Adorie stejně jako ty.

Pochybovala jsem, že by Jasper Thorn věřil, že všechny jeho dívky jsou panny, ale choval se tak, aby tomu věřili ostatní. Musel si chránit reputaci. Nemazlil by se s nikým, kdo by pošpinil jeho „zboží“, dokonce ani se svým synem.

Narovnala jsem se a zastrčila starou dýku zpátky do kapsy. Stejně byla tak tupá, že bych s ní nic nerozřízla, natož něčí tvář. Teď jsem se musela vrátit dovnitř, než si někdo všimne, že tam nejsem. Takhle pozdě jsme ven nesměly, a kdyby navíc paní domácí zjistila, že jsem úplně promočená, bylo by to ještě horší.

Vzala jsem za kliku od dveří do kuchyně, ale nic se nestalo. Ještě několikrát jsem zatahala, abych se ujistila, že není zaseklá, ale pak jsem zaúpěla.

Clara mě venku zamkla.

„Ne, ne,“ zašeptala jsem a rozběhla se ke dvojitém skleněným dveřím rovněž v zadní části domu. Vedly do salónku

a byly rovněž zamčené. Zkusila jsem okno. Zamčené. Přeběhla jsem zpátky ke dveřím do kuchyně a znovu zalomcovala klikou. Nic. Co kdybych zaklepala? Měla jsem uvnitř i kamarádky. Třeba bude některá poblíž kuchyně a pustí mě dovnitř. Stejně tak by ale poblíž kuchyně mohla být i paní Mastersonová.

„Vypadáte, že potřebujete pomoc.“

Prudce jsem se otočila a ze tmy zahrady se vynořila postava. Byl to muž, poněkud shrbený, a na sobě měl potrhané a příliš velké šaty, které byly ještě víc promočené než moje. Nejdřív jsem si myslela, že se na náš pozemek dostal nějaký vandrák, ale pak jsem si uvědomila, že dneska je den, kdy chodí pošta. Dokonce jsem měla pocit, že jsem podobně shrbeného muže viděla mezi dělníky, kteří přivezli z vesnice zásoby. I tak jsem se přitiskla ke dveřím a připravila se na ně zabušit, a riskovat dokonce i hněv paní Mastersonové. Ruku jsem pomalu posouvala ke kapse s nožem.

„Uklidněte se,“ řekl muž chraplavým hlasem. Jeho přízvuk mi připomínal Ingrid, dívku, která pocházela z jihozápadní části Osfridu nazývané Planiny. „Neublížím vám. A kdyby ano, klidně mě můžete tím nožem pořezat na tváři.“

„Vy jste to slyšel?“ zeptala jsem se.

Byla jsem ráda, že tma a déšť skryly, jak se červenám. Neuvědomila jsem si, že mám publikum.

Díky slabému světlu vycházejícímu z oken jsem toho moc neviděla a mužovu tvář z velké části zakrýval klobouk se širokým okrajem. Rozeznávala jsem jen dlouhé neupravené černé vousy a spoustu jizev na hrubé kůži.

„Nebudte z toho tak smutná, slečno. Byla to dobrá výhrůžka a zněla jste hodně přesvědčivě. Až na to, že to nebude fungovat.“

Vzteky najednou zatlačil všechny obavy do pozadí. „Jak jste na to přišel? To jste poznal z pětiminutového rozhovoru? Jste na to nějaký expert, nebo co?“

„Na takové věci? Ano, na to jsem expert. Vyděsila jste ji. Ale ne dost, jinak by vás tady nezamkla. Měla čas se uklid-

nit a teď se snaží odhadnout, jestli blufujete. Nakonec sama sebe přesvědčí, že pořezat jí obličej nedokážete.“ Významně se odmlčel. „Nebo ano?“

„Já... já nevím,“ zalhala jsem. Teď jsem ve tmě téměř rozeznávala jeho černé oči. Jejich pohled mě doslova probodával.

„To byste asi měla vědět,“ namítl. „Nevyhrožujte něčím, co nedokážete splnit.“

Řekl to tak povýšeným tónem, že jsem vzdorovitě zvedla bradu. „Děkuji vám za názor, ale pokud mě nyní omluvíte, měla bych se vrátit dovnitř.“

„A jak? Dveře...“ musel si odkašlat. „Dveře jsou zamčené.“

„To je můj problém.“

Znovu zakašlal. Nebo se možná smál. „Ano, to je. A já vám ho pomůžu vyřešit.“

Ze záhybů širokého pláště vytáhl cosi, co vypadalo jako malá peněženka. Když ji otevřel, spatřila jsem několik tenkých kovových nástrojů různé délky. Některé byly jednoduše rovné, jiné měly na konci háček, nebo byly trochu zahnuté. Chvilí si je v tom slabém světle vycházejícím z okna prohlížel a natáčel hlavu tak, že jsem na okamžik zahlédla jizvu ve tvaru hvězdy na jeho levé tváři a malý kroužek na kraji ušního boltce.

„Vy chcete ten zámek vypáčit?“ zeptala jsem se. Déšť slábl a já jsem si ohrnula z čela prameny promáčených vlasů.

Ani nezvedl hlavu a dál se probíral nástroji, ovšem jeho hlas zněl překvapeně: „Jak to víte?“

„No... protože máte v rukou šperháky.“

„Tak jsem to... to je jedno. Jestli jste tak chytrá, asi mě nepotřebujete.“ Vypadalo to, že chce tašku znovu zavřít.

Natáhla jsem ruku k jeho paži a pak ji stáhla. „Ne, počkejte. Potřebuji vás. Šperháky už jsem viděla, ale svoje nemám.“

Chvilí čekal, možná proto, abych se začala bát, a pak taštičku znovu otevřel. Vybral nástroj s háčkem na konci a zastrčil ho do klíčové dírky. Několikrát s ním rychle pohnul

a pak jsem uslyšela cvaknutí. Narovnal se, jak mu to jen tělo dovolilo, a prohlásil: „A je to.“

„Na první pokus.“

„Tohle je hodně běžný zámek.“ Zasunul nástroj zpátky na místo. „Není to vždycky tak snadné. Někdy musíte poslouchat. Vnímat, co dělá mechanismus uvnitř.“

Sáhla jsem po klice. „Tak vám děkuji. Pomohl jste mi.“

„A mohl bych vám pomoci víc? Chcete, aby vám ta holka dala pokoj? Nechodte na ni hrubou silou. Ta někdy funguje, ale skutečnou moc mají informace.“

Spustila jsem ruku z kliky podél těla. „Jak to myslíte?“

„Tak má přece nad vámi navrch, ne? Díky informacím.“

„Díky informacím ne. Díky pomluvám. Není to pravda. Nikdy jsem...“

„Tím jenom dokazujete, co jsem řekl,“ skočil mi do řeči. „Jenom si uvědomte, jak vás rozhodila obyčejná slova. Udělejte to s ní stejně. Taky musí mít nějakou minulost. Všichni jsme něco provedli. Odhalte ji, a budete to vy, kdo nad tou druhou získá moc.“ Vytáhl tašku se šperháký. „A tohle si vezměte. Pomůže vám to dostat se na místa, kde byste neměla být. Tam najdete své odpovědi.“

Nevzala jsem si ji. „To nemůžu přijmout.“

„Doma mám ještě tři sady.“ Vtlačil mi nástroje do ruky a otočil se. „Ale teď musím jít najít chlapy, než se vrátí do vesnice. Držím palce, ať se nedostanete do problémů.“

Muž se odšoural do tmy a nechal mě stát s taškou šperháků u odemčených dveří. Najednou jsem cítila ohromné nutkání zavolat ho zpátky a zeptal se ho, proč mi pomohl, aniž by za to cokoli čekal. A k čemu mu vůbec bylo tolik sad šperháků? Nakonec jsem však tiše vklouzla do kuchyně a nahoru do svého pokoje.

Tamsin, jedna z mých spolubydlících, byla zabraná do psaní dopisu a mou na kost promočenou osobu okomentovala prostým konstatováním: „Nechci to vědět.“

Naše druhá spolubydlící, Adelaide, byla natažená na posteli a četla si, ovšem nyní se prudce posadila. „Ale já ano! Šmarjá, Miro. Co se ti stalo? Vždyť jsi prakticky nahý.“

Podívala jsem se na sebe a uvědomila si, že není tak daleko od pravdy. Promáčenou noční košili jsem měla na mnoha místech přilepenou na tělo. Rychle jsem se zabalila do přikrývky a doufala, že venku byla taková tma, že toho ten dělník moc neviděl. „Ále, nic zásadního. Jenom jsem zůstala nešťastnou náhodou zamčená venku.“

Tím jsem znovu upoutala Tamsininu pozornost. Té neuniklo skoro nic. „Kdo ti to udělal? Clara?“

„Na tom nezáleží. Nech to plavat,“ odpověděla jsem a ždímalma si černé vlasy. Clařiny pomluvy se k mým spolubydlícím ještě nedonesly a já jsem doufala, že to tak zůstane.

„Jasně že na tom sakra záleží.“ Když se Tamsin rozvážnila, měla sklony vracet se ke svému dialektu z tržiště. Paní Mastersonová by se zděsila. „Víš, jaké bys měla potíže, kdyby tě tam venku někdo načapal? Paní Mastersonová by si určitě myslela, že jsi ztratila hlavu, zamilovala ses do nějakého muže a tajně se s ním scházíš.“

Adelaide se zasmála a svalila se zpátky na postel. „Na to by asi neskočil nikdo.“

„Neber všechno na lehkou váhu,“ opáčila Tamsin ostře.

„Neberu! Ale já si prostě neumím představit, že by Mira ztratila hlavu kvůli čemukoli, natož kvůli muži. A hlavně, kde by, dobrý bože, nějakého našla? Jediní chlapi, které jsme tady viděli, jsou Thornovi a pár učitelů. A ti sem skoro nechodí. Než se dostaneme do Adorie, nebudeme si ani jedna pamatovat, jak vlastně s muži mluvit. Paní Mastersonová by nám jich měla pár sehnat, abychom si to mohly procvičit.“

Adelaide si dělala legraci, ale Tamsin vzala její slova vážně. Vždycky byla připravená chopit se příležitosti. „Opravdu by nám pomohlo, kdybychom mohly být s muži častěji. Divím se, že nás to ani jednu nenapadlo dřív. V kostele budou zítra chlapi z vesnice. Třeba bychom mohly zkusit promluvit si s nimi. Získala bych tím náskok.“

„Ty jsi tím svým náskokem posedlá,“ poznamenala Adelaide.

„Aspoň mi jde o to, jak dopadnu.“ Tamsin trhla hlavou

a přehodila si vlnu zrzavých vlasů přes rameno. „Upřímně, ty jsi třeba za ty roky, co jsi pracovala ve šlechtickém domě, vůbec nic nepochytila. Měla bys z nás být nejlepší.“

Adelaide se zazubila. „Kdybych byla, uškrtila bys mě ve spánku. Nejsem nejlepší, protože mám pud sebezáchovy.“

„Tak tedy aspoň druhá nejlepší,“ odfrkla Tamsin podrážděně.

Usmála jsem se, protože se obě dostaly do svých typických rolí a úplně zapoměly na Claru. Nějakou náhodou se stalo, že jsem sdílela pokoj s tou nejambicióznější dívkou v domě a také s tou nejméně ambiciózní. Už od prvního dne bylo zjevné, že Tamsin si jde tvrdě za svým cílem a nehodlá si to od nikoho nechat překazit. Studovala a pracovala na sobě mnohem tvrději než všechny ostatní. Bedlivě zkoumala každický detail všech kolem sebe a zjišťovala, jak a co by mohla využít na své cestě ke slávě.

A Adelaide? Ta proplouvala světem úplně jiným tempem. Nikdy jí nebylo zatěžko usmát se a sršela vtípky na každém kroku. Uměla si každého získat přirozeným šarmem a dokázala se snad ze všeho vymluvit. To se zejména v případě instruktorů ukázalo být jako velmi užitečné, protože Adelaidiny výkony byly rozporuplné. Někdy vyloženě vynikala. Jindy úplně vyhořela. Ani z jednoho si nic nedělala.

A já jsem je měla ráda obě stejně.

Obě byly svým způsobem silné. Jedna neustále plná odhodlání a druhá tak uvolněná a hravá, až to vypadalo, jako by každým dnem protančila. A já? Já jsem byla prostřednice, ta, která je držela v rovnováze.

Ráno jsem se probudila s novou energií. Clařiny pomluvy už mě tížily několik dní a já se nemohla dočkat, až uvidím, jaký efekt měla moje včerejší malá „domluva“. Tamsin si během oblékání všimla, že má na šatech skvrnu, kterou jsem neviděla ani já, ani Adelaide. Tamsin se však dostala do krizového režimu a nám se s Adelaide podařilo výjimečně nastrojít dříve. Nechali jsme ji čistit si neviditelný flek a sešly jsme do vstupní haly, kde už ostatní dívky čekaly na kočáry, které nás měly odvézt do vesnice.

Cedric se motal kolem ostatních dívek, ale když spatřil nás dvě, rozzářil se. Obvykle zůstával v Osfru kvůli škole, ale občas pro svého otce všechny domy objížděl, protože Charles Thorn – Jasperův bratr a spolumajitel Třpytného dvora – se rozhodl zůstat v Adorii. Já jsem si Cedrika oblíbila pro jeho nefalšovaný zájem a starost o všechny dívky, a navíc jsem si ho vážila, protože jeho oddanost alanzanům ani v nejmenším neochabla.

Adelaide byla tou druhou dívkou, kterou získal pro Třpytný dvůr. V Jasperových očích byla samozřejmě mnohem lepší volbou. Nikdy jsem na ni nežářila, ale občas se dostavil pocit viny, že si měl Cedric místo mě najít někoho, kdo by byl víc jako ona. Dívku, za kterou by dostal vyšší odměnu. Navzdory nevyrovnaným výkonům v našich činnostech byla Adelaide prototypem *skutečné* osfridské dívky, po jaké muži v Adorii zřejmě touží. Světlá pokožka, modré oči, zlatohnědé vlasy. Dokonalý jazyk. Bezbřehý šarm.

„Jedeš s námi, nebo odjíždíš?“ zeptala jsem se. Cedric byl schopen absolvovat celou klasickou bohoslužbu, samozřejmě jako zástěrku, ale kdykoli mohl, vyhnul se jí. Uros na počátku času stvořil dvanáct andělů a pravověrní věřili, že šest z nich sešlo z cesty. Alanzané však stále uctívali všech dvanáct a nelíbilo se jim, když na mši někdo kázal o tom, že polovina z nich jsou ztělesněním zla.

„Odjíždím.“ Plácnutím na kufr vedle sebe dodal potřebné vysvětlení. „Ale víš, že mi všechny budete chybět.“

„To není fér,“ řekla mu Adelaide a předstírala – hodně mírně –, že je na něj tvrdá. „Ty se vrátíš do města a budeš si užívat zábavu, zatímco my budeme sedět na nudné mši.“

Pokusil se o stejně vážný výraz, zhruba se stejným úspěchem jako ona. „Pomůže to vašim duším.“

„Moje duše je v pořádku, děkuji za optání. Kdyby ti na ní skutečně záleželo, řekl bys paní Mastersonové, že spása je pro nás až na druhém místě. Na tom prvním je vysněný manžel, takže bychom udělaly mnohem lépe, kdybychom zůstaly doma a učily se.“

„Spása je až na druhém místě po manželovi?“ Cedric si v hrůze přitiskl dlaně na prsa. „Ale slečno Baileyová, to je strašné rouhání. Nechápu, jak jste na něco tak bezbožného vůbec mohla přijít.“

„Na to jsem nepřišla já,“ odpověděla Adelaide a konečně roztáhla pusy od ucha k uchu v úsměvu, který celou dobu potlačovala. „To tvrdí Tamsin pokaždé, když jdeme do kostela.“

Zasmála jsem se s nimi a pak si uvědomila, že jsem v pokoji zapomněla rukavičky, což byl nejméně v očích paní Mastersonové skutečný hřích. „Musím ještě pro něco nahoru. Šťastnou cestu, Cedriku.“

„Tobě taky.“ Lehce se mě dotkl na paži a pak se obrátil zpátky k Adelaide. Ve stejném okamžiku jsem zaslechla, jak se někdo zajíkl, čehož si ani jeden z nich nevšiml.

Otočila jsem se a spatřila, že to byla Rosamunde, dívka, kterou jsem měla docela ráda. Byla schovaná u zdi a šeptala si cosi se svou spolubydlící Sylvií. Když si dívky všimly, že k nim jdu, vytřeštily oči.

„Co se děje?“ zeptala jsem se jich důrazně.

„On ti sáhl na ruku!“ zajíkla se Sylvia.

„Takže je to pravda,“ zašeptala Rosamunde. „O tobě a o mladém pánu Thornovi.“

Potlačila jsem nutkání obrátit oči v sloup. „Ale no tak, snad mě znáte! Jak můžete věřit těm nesmyslům, co si Clara vymyslela? Jenom počkejte. Až s ní budete mluvit příště, sama vám přizná, že to není pravda.“

Dívky si vyměnily pohled. „Mluvily jsme s ní dnes ráno,“ řekla Rosamunde. „A nenaznačovala nic ve smyslu, že by to nebyla pravda.“

„Mluvila o tom Caroline,“ dodala Sylvia opatrně. „O tobě a... ehm, o něm.“

„A Clara to říkala taky?“ obořila jsem se na ni.

Rosamunde se zamračila. „Ne... Clara vlastně neříkala nic. Jenom poslouchala a kývala hlavou.“

„A usmívala se,“ dodala Sylvia. „Hodně.“

Začala jsem se kolem sebe rozhlížet. Hledala jsem Claru. Našla jsem ji na druhé straně haly, sledovala mě. Když se naše oči setkaly, ušklíbla se.

Doslova se mi zastavilo srdce. Ten shrbený muž měl pravdu. Clara si vsadila na to, že blufuju. Alespoň částečně. Sice už sama dál tu smyšlenou historku nešířila, ale ta si žila vlastním životem a ona ji nehodlala zastavit. Naopak, mlčením a úsměvy potvrzovala, že je pravdivá. Mně to stačilo, abych začala vážně uvažovat, že jí skutečně pořežu tvář.

Uklidni se, Miro, řekla jsem si. Není to žádná fanatička, která by se snažila zavraždit nějakého alanzana. Není to ani zloděj, který by se tě pokoušel přepadnout a okrást. Je to jenom hloupá holka. Nevšímej si jí. Máš ve svém životě jiné starosti.

Ano, to jsem měla. Jako třeba dostat se do Adorie a pomoci Lonzovi. Jenomže právě tohle mohly Clařiny lži snadno zhatit.

Skutečnou moc mají informace.

Cestou nahoru po schodech jsem si ta slova v duchu opakovala. Měl tajemný muž pravdu i v tomhle? Mohla jsem ji zastavit tím, že bych se dozvěděla něco z její minulosti? Nikdy jsem se nevyžívala ve špehování a plížení. Vždycky jsem chtěla řešit problémy tváří v tvář.

Taky musí mít nějakou minulost. Všichni jsme něco provedli.

Tamsin byla v našem pokoji téměř přichystaná a právě se v hlubokém předklonu obouvala. Vzala jsem si rukavičky a pak zůstala hledět na noční košili, kterou jsem včera večer nechala přehozenou přes židli, aby ushnula. Zapomněla jsem na šperháky, které jsem dala do kapsy. Chvilí jsem na noční košili tupě hleděla a pak, když se ke mně Tamsin otočila zády, jsem pro koženou taštičku rychle sáhla a schovala ji do kapsy u sukně. Bylo na čase zjistit, jakou moc mají informace.

Tamsin si uhladila šaty a pak se nečekaně rozesmála, když

se na mě podívala. „Ale, ale, ty jsi dneska ráno opravdu nezvykle vážná. Vypadáš, jako bys plnila nějaké poslání.“

Podařilo se mi nervózně usmát. Když jsem s ní vycházela ze dveří, odpověděla jsem: „Možná ano.“

KAPITOLA 3

POMLUVY JEŠTĚ NĚJAKOU DOBU KOLOVALY DOMEM, ale protože je Clara dál neposilovala, nakonec nějak vyšuměly. Clara je ovšem nikdy výslovně nepopřela a já jsem věděla, že pár dívek si o mně dál myslí jen to nejhorší. Jiným bylo jasné, že tohle je prostě Clařin styl, a když jim došlo, že je to jen další z jejich komplotů, pustily celou záležitost z hlavy. K Jasperovi ani k mým spolubydlícím se nic nedoneslo. Tamsin i Adelaide by si to s Clarou šly vyřídit a já jsem nechtěla, aby se do toho pletly.

Clara se mnou ale neskončila. Namísto pomluv vymyslela jiný způsob, jak mi udělat ze života peklo. Kradla mi vypracované úkoly. Podrážela mi nohy v hodinách tance. Neustále mě popichovala. Bylo to otravné, ale dalo se to skousnout.

Ani já jsem s ní ale neskončila. Tajně jsem začala experimentovat se šperháky. Občas jsem s nimi jen zkoušela, co dokážu. Jindy jsem cíleně hledala materiály, kterými bych mohla Claru vydírat. Nejtroufalejšího činu jsem se dopustila, když jsem se vloupala přímo do Clařina pokoje a prohledala jí věci. Nenašla jsem nic tajného, ale podařilo se mi otevřít šperkovnici s velmi komplikovaným zámkem. Měla jsem pocit, jako bych složila zkoušku.

„Dnes jsme v programu udělali několik změn,“ oznámila nám jednoho rána při snídani paní Mastersonová. Všechny jsme přestaly jíst a hleděly jsme na ni. Vždycky vypadala

impozantně, se šedivými vlasy pečlivě staženými dozadu a ostrými rysy. „Vaše běžné hodiny se ruší. Čeká vás soukromá schůzka s profesorem Brewerem, který rozhodne, na kterých konkrétních schopnostech byste měly v následujících hodinách jazyka zapracovat, abyste udělaly co největší pokrok. Ach, tedy všechny s výjimkou Adelaide. Vy k němu nepůjďte a dopoledne můžete strávit studiem.“

Adelaide se rozzářila, zřejmě proto, že vůbec neměla v úmyslu se vzdělávat. Profesor Brewer nás učil mluvit. Já jsem z nás byla asi jediná, která se nenarodila v Osfidu, ale spousta dívek měla nějaký místní dialekt, který byl mnohem horší než můj. Jestli chtěli Thornové našim nápadníkům dokázat, že se hodíme do vyšší společnosti, musely jsme mluvit jako dívky z vyšší společnosti. Adelaide byla hned po první schůzce s panem Brewerem ze všech dalších hodin omluvená. Její vybraná osfidština byla to jediné, čemu se za roky ve službě u urozené madam naučila.

„Po hodnocení pak budeme mít u oběda zvláštního hosta,“ pokračovala paní Mastersonová.

Ze snídaně jsme odcházely za hlasitého hukotu. Paní Mastersonová udržovala v domě přísný řád. K odchylkám prakticky nedocházelo. Většina dívek byla nadšená z představy, že nebudou mít klasickou hodinu, ovšem Tamsin to bylo podezřelé.

„Něco se děje,“ řekla mně i Adelaide. „Tohle není normální, takové narušení rutiny Třpytného dvora.“

„Vždyť nás přece hodnotí skoro pořád,“ připomněla jsem jí.

Tamsin zavrtěla hlavou. „Ale s profesorem Brewerem už přece soukromé lekce máme. Co může být zvláštního na téhle, že kvůli ní zruší celou výuku? A proč najednou potřebujeme zrychlit pokrok v jazyce? Máme před sebou ještě pět měsíců. To je spousta času opravit zásadní chyby a pak zapracovat na nuancích, abychom na adorijské gentlemany udělaly dojem. Říkám vám, že se děje něco divného.“

„A nejde spíš o to, že máš strach, jak dopadneš?“ zeptala

se Adelaide a nasadila svůj typický zlomyslný úsměv. Takových úsměvů uměla snad tisíc. „Obě mluvíte nesmysly. Prostě neříkej tak často *sakra*, Tamsin.“

Tamsin se neusmála. Celé dopoledne zůstala zamyšlená a prakticky se mnou nepromluvila, ani když jsme seděly před kanceláří profesora Brewera, v níž probíhala sezení. Jenomže Tamsin neuniklo nic, ani když byla takhle zabraná do sebe. Jako třeba že se do mě Clara znovu pustila.

„Určitě jsi nervózní, Miro, že? Když se na tebe člověk podívá, řekne si, že bys mohla být Osfridanka. Ale jakmile otevřeš pusku, není pochyb, odkud jsi. Strašně by mě zajímalo, jestli se Thornům někdy stalo, že na nějakou dívku nedostali ani jednu nabídku.“

„Sklapni, Claro,“ vyjela na ni Tamsin. „Ty taky pořád mluvíš jako lopata. Úplně vidím, jak z tebe opadává bláto. Jestli ses toho nezavila doted, tak už se ti to nepovede.“

Clara vypoučila oči, ale než stačila něco odseknout, zavolali její jméno. Zazubila jsem se, protože jsem měla radost, že se mi vrátila Tamsin, jakou jsem znala. To však netrvalo dlouho. Hned nato se znovu uzavřela do sebe a její bystrá mysl se snažila rozlousknout, o co tady vlastně jde.

Když přišla řada na mě, profesor Brewer doslova zářil. Okamžitě jsem se začala omlouvat za svůj přízvuk, ale zároveň jsem věděla, že patřím mezi jeho favoritky. Hned první den mi řekl, že má rád lingvistické výzvy. „Jste pro mě mnohem zajímavější než obyčejné dívky, které jen nadužívají výrazy jako *sakra*,“ řekl. „Nejsem si jistý, jak dlouho to ještě vydržím.“

Sedla jsem si naproti němu a usmála se, ovšem i po těch měsících jsem byla stále nervózní. „Asi nebude snadné zúžit všechny mé problémy na jeden či dva,“ poznamenala jsem.

Uchechl se. „To není pravda. Máte ze sebe horší dojem, než jaká je skutečnost. A vůbec si nemyslete, že Adoriané, kteří se tam narodili a vyrostli, jsou bez přízvuku. Naopak, mluví přímo děsně. Že se z vás snaží udělat skoro šlechtičnu, ještě neznamená, že takový bude váš budoucí manžel. Všichni

mluví jako lidé z Planin, jen hůř. Kladou přízvuk na špatné slabiky a provádějí nepochopitelné zlotřilosti s asimilací znělosti. Místo *na shledanou* třeba vyslovují *na zhledanou*.“

„Jenomže já bych stejně moc ráda mluvila jako rodilá Osfridanka.“

„Všechna gramatická i fonetická pravidla znáte z paměti lépe než kterákoli z místních dívek. Nyní už jde jen o praxi. Musíte opravit výslovnost hlásek, kterou máte zafixovanou ze svého mateřského jazyka. Naučit svá ústa vyslovovat ř a nekomolit samohlásky. Tohle procvičujte, kdykoli si na to vzpomenete.“ Jeho vyschlá tvář najednou vypadala zamyšleně. Kdysi byl profesorem na univerzitě, kam chodil i Cedric. „Jednou z věcí, která lidem pomáhá vylepšit si osfridštinu, je procvičování akcentů jiných evarijských jazyků.“

Oceňovala jsem, že řekl *evarijských* a ne kontinentálních, jako to dělala většina Osfridanů. Zároveň jsem brala jeho návrh s rezervou. „A jak by mi to mělo pomoci?“

„Když pochopíte rozdíly a problémy, které mají jiní mluvčí, získáte náhled na to, jak pracovat s vlastním jazykem. Až zase příští týden přijedu, přivezu vám o tom knihu.“ Mrknul na mě. „A taky jsem zvědavý, jak vám to půjde. Myslím si, že jste na jazyky větší talent, než si myslíte. Mám pocit, že jste se osfridsky naučila velmi rychle. Tady vás učí základy lorandijštiny, že ano? Ta má stejné ruvanské kořeny jako sirminicijština. Jsem přesvědčený, že s ní nebudete mít nejmenší problémy a kurz dokončíte velmi rychle.“

„Už jsem ho dokončila,“ odpověděla jsem.

Zasmál se a plácl se do kolena. „Vidíte? Jste talent.“

„Spíš podvodník. Když jsem byla malá, můj táta do Lorandie jezdil a něco mě s bratrem naučil.“

„Měla byste se ten jazyk naučit úplně. Přivezu vám i lorandijský slovník.“

„Děkuji, pane, ale myslím, že bych se spíš měla zdokonalit v jednom jazyce.“

Profesor Brewer se na mě laskavě podíval. „Vy to tam bez

problémů zvládnete, Miro. Opravdu bez problémů. Così mi říká, že jste pro takové místo byla stvořena.“

Adelaide se k nám znovu připojila u oběda. Ze všech dívek bylo cítit nové očekávání a všemi směry se šířily spekulace o tom, kdo by mohl být naším tajemným hostem. Paní Mastersonová počkala, dokud jsme se neusadily u stolu. Teprve pak nám to tajemství odhalila.

„Jedna z našich bývalých dívek se na léto vrátila do Osfridu a dnes se s vámi přijde podělit o zážitky. Čekám, že se budete chovat, jak nejlépe dovedete. Tohle je pro vás velká příležitost, jaká se nenabízí zrovna často. Doufám, že si jí budete vážit.“

Krátce na to dorazil Jasper i s naším hostem a celý se dmul pýchou. My jsme všechny vzrušeně švitořily, ovšem když do místnosti vstoupila zmíněná žena, oněměly jsme úžasem.

Jmenovala se Florence a byla kouzelná. Na sobě měla róbu barvy bílého vína s růžovými růžičkami kolem živůtku a na rukávech. Byla nádhernější než cokoli, co jsem kdy měla na sobě, a naše šaty proti ní vypadaly téměř ošuntělé. Zlaté vlasy spadaly Florence na ramena v dokonale natočených loknách. Všude na těle se jí třpytily šperky se zářivě rudými drahokamy. Kdybych ji spatřila někde na ulici, což bylo velmi nepravděpodobné, měla bych ji za členku osfridské královské rodiny, ne za obyčejnou odpolední návštěvu.

„Florence byla ve svém ročníku nejlepší,“ oznámil nám Jasper. „Dostávala jednu nabídku za druhou. Muž, kterého si vybrala, nabídl nejvíc. Je to jeden z nejbohatších dovozců zboží v Denhamu.“

Florence zamrkala dlouhými řasami a ladným pohybem zvedla ke rtům šálek čaje. Sluneční světlo se odrazilo od diamantového prstenu. „Abnerovi se nedalo odolat,“ dodala a znělo to *téměř* tak dokonale, jako když mluvila Adelaide. „Jednoduše jsem se do něj musela zamilovat.“

Několik dívek se zasněným výrazem zatleskalo. Mě napadlo, jestli se Florence zamilovala do manžela, nebo do jeho majetku.

„Ale dosáhnout něčeho takového vyžadovalo spoustu úsilí,“ řekl Jasper, čímž Florence vybědl, aby nám popsala, jak moc se musela v domě s názvem Labutí Vrch snažit. Všechny jsme bez dechu poslouchaly, ovšem když začala popisovat plesy a nádheru, které nás v Adorii čekají, zíraly jsme na ni s otevřenou pusou. Když si Jasper všiml, jak nás vyprávění pohltilo, dojedl, vstal a slušně se omluvil.

„Musíme si s paní Mastersonovou projít ještě nějaká hodnocení z vašich složek. Ale vy si užívejte přítomnosti Florence a bez ostychu se jí na cokoli ptejte.“

Tamsin při zmínce o našich složkách zvedla obočí a já jsem tušila, že její paranoidní představy dostaly nový rozměr. Příležitost dozvědět se víc o Adorii však byla dostatečně silné lákadlo a také ona obrátila pozornost zpátky k Florence.

„Je pravda, že dostaneme ještě krásnější šaty, než máme teď?“ zeptala se Clara se žádostivým pohledem upřeným na její saténovou róbu.

Florence se krásně zasmála. „Ale jistě. Některé podobné těm mým, jiné možná ještě bohatší. Všechny budou ohromné a zářivé. Chtějí, abychom byly jako z pohádky, abychom okouzly všechny, kdo nás uvidí. A okouzlíte je... uvidíte.“ Ani na okamžik se nepřestala usmívat a tichým hlasem dodala: „Některé šaty byly trochu nepohodlné, když jsem v nich musela strávit celý večer. Ale aby se člověk seznámil s nóbl muži, musí chodit na nóbl akce.“

Po těchto jejích slovech chtěly všechny dívky vědět víc o šatech a taky jestli jsou muži v Adorii romantičtí a umí milovat. Mě mnohem více než bláznivý románek zajímalo, jestli tam budu moci najít muže, který si mě bude vážit a bude natolik štědrý, abych mohla vyplatit Lonza ze smlouvy.

„Je pravda, že si tam každý najde práci? Že jsou tam příležitosti i vzdělání pro všechny?“ Tuhle otázku položila zcela nečekaně Tamsin a byla to zároveň změna od mnohem lehčích témat.

Florence se zatvářila poněkud překvapeně, ale odpověděla bez váhání. „Ale ano. Samozřejmě nejsou všichni bohatí.

Také Mys Vítězství má chudé čtvrti a existuje tam kriminalita. Nedá se to ale srovnávat s chudinskými čtvrtěmi v Osfru. Nic takového tam nenajdete.“ Nepatrně se u toho zamračila a bylo to poprvé, kdy se v jejím sluníčkovém výrazu objevil nějaký mráček. Uvědomila jsem si, že musí také pocházet z chudých poměrů. „Ale všichni, kdo jsou ochotni pracovat, tam mají šanci si polepšit. Tedy všichni Osfridané.“ Při těch slovech zabrousila pohledem ke mně. Zachovala jsem neutrální výraz, ale sevřel se mi žaludek. Vypadalo to, že ani adorijské kolonie nejsou moc jiné než tahle země.

Adelaide si všimla, kam se Florence dívá. „A co lidé, kteří nejsou rodilí Osfridané? Do kolonií se přece stěhují i obyvatelé jiných částí Evarie, ne? A slyšela jsem, že jsou tam i Balanquané.“

Florence ohrnula nos. „Balanquané jsou divní.“

„Jací jsou?“ vyhrkla Caroline.

„Vypadají trochu jako Sirminičané.“ Znovu se zcela nezakrytě zadívala přímo na mě. „Ale nejsou úplně stejní. Jakmile nějakého uvidíte, poznáte ho. A taky se divně oblékají, zejména ženy. Některé nosí kalhoty.“

Několik dívek v reakci na to zalapalo po dechu. „Jsou to kočovníci jako Ikoriové?“ zeptala se Sylvia s vytřeštěnými očima. „A nosí taky kilt?“

„Ne,“ připustila Florence. „Balanquané takoví nejsou. Slyšela jsem, že mají města i knihy a zákony... a jiné civilizované věci. Jenom ne tak civilizované jako my. Já jsem jich vlastně viděla jen pár. Oni se ostatních dost straní.“

„Ale pořád je tam třeba dalších lidí, že?“ zeptala se Tamsin a obrátila hovor zpátky k sobě. „Pořád je to tam ještě nové a všechno se musí teprve budovat.“

„Asi ano.“ Zdálo se, že Florence se v takovém vážném tématu necítí právě ve své kůži. Po několika okamžicích trapného ticha se ale rozzářila. „Dámy, nechcete si poslechnout, jak je Abner úžasný?“

Pak nám začala v růžových barvách líčit, jak je její manžel nádherný a jak jí plní, co jí na očích vidí. Jak kupuje, cokoli

si řekne. „Vdát se za takového muže je zkrátka úžasnější, než o čem jsem kdy snila.“

„Ve všech ohledech?“ zeptala se Ingrid. „I po... intimní stránce?“

Kolem stolu se ozvalo tiché hihňání, několik dívek bylo v šoku. Florence se zarděla, což ji paradoxně dělalo ještě krásnější. „No, nebylo by vhodné zacházet do podrobností, ale musím říct, že je to většinou velmi příjemné.“

„Většinou?“ zeptala jsem se jízlivě.

Florence jako by překvapilo, že jsem promluvila. „Tedy... myslela jsem to tak, že někdy jsem třeba hrozně unavená, ale je to moje manželská povinnost. Kterou pro něj ráda splním. A jak jsem řekla, někdy je to skutečně příjemné. A ty něžnosti, které mi potom říká. Doslova z něj tryskají emoce. Jeden kompliment za druhým. Říká mi, jak mě má rád. Dokonce mi recituje básně.“

Výraz „příjemné“ jsem nepovažovala zrovna za přesvědčivý, ale její slova vykouzlila šťastný úsměv na tvářích dalších mých kolegyně. Adelaide to zřejmě taky nějak nesesedlo, protože později večer, když jsme se chystaly do postele, poznamenala: „Nepamatuji si, že bychom si v učebnici ženských studií četly o poezii.“

Hodiny ženských studií měly připravit mladé dámy na svatební noc a další věci, o kterých se ve slušné společnosti nemluvilo. Adelaide předmět fascinoval. Myslím, že tohle byla jediná učebnice, kterou jsem ji viděla se západem studovat.

„V té učebnici jsou blbosti,“ řekla opovržlivě Tamsin. „Všechno je tam zjednodušené a osekané. Ta knížka je napsaná tak, abychom se naučily udělat muže šťastným, ale není v ní ani slovo o tom, že by se to mohlo líbit i ženám.“

Tamsin za zády jsme si vyměnily s Adelaide pohledy. Ani jedna z nás neměla odvalu zeptat se jí, jak to může tvrdit s takovou jistotou.

Adelaide si rozpustila vlasy. „Já básničky nepotřebuju. Stačí mi láska. Podívat se na něj a cítit, že jsme spojení. Vědět, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého.“

Toužebně si povzdechla, oblékla si župan a vyšla ze dveří směrem ke koupelně. „Doufám, že než se dostaneme do Adorie, trochu z těch svých nároků sleví,“ namítla jsem. „Něraď bych ji viděla zasaženou krutou realitou.“

„Ty jsi takové naše sluníčko,“ řekla Tamsin ironicky a pročísla si dlouhé vlasy hřebenem. „Já bych možnost, že můžeme být šťastné, úplně neodepisovala.“

„Neříkám, že to není možné,“ oponovala jsem. „Chci, aby byla šťastná. Ale je hrozná romantička a ty její představy asi nejsou moc realistické. Máme dva měsíce, abychom přijaly něčí nabídku. Ty si opravdu myslíš, že se za tu dobu můžeme do někoho bláznivě zamilovat?“

„Už se staly i divnější věci. Já bych to taky tak chtěla.“ Kývla hlavou k učebnici ženských studií na Adelaidině posteli. „Celý tenhle podnik by byl najednou o hodně lepší.“

„Já žádnou romantiku nehledám. A nedívej se na mě tak! Taky ses nikdy netajila tím, jaké máš priority. Ty chceš toho nejbohatšího a nejúspěšnějšího muže, a jestli takového najdeš, vybereš si ho, ať už v tom bude nějaká láska a cit, nebo ne. A já? Já nepotřebuju toho nejbohatšího. Mně stačí někdo, kdo bude dobře zavedený a občas si bude moct něco dovolit. Víc nechci, tedy kromě trochy úcty, samozřejmě. Tohle jsou moje priority. Možná bude pohledný a možná se mi to s ním bude líbit i v posteli. Ale jestli ne, nějak to přežiju. Tomu já říkám realistický přístup.“

Tamsin vyděšeně vytřeštila oči a ruka s hřebenem se jí zastavila uprostřed pohybu. „Realistický a taky depresivní, Miro. A to je jenom... já ani nevím. Posloucháš se vůbec? Ty o tom mluvíš, jako by to byla nějaká domácí práce. Nechápu, jak jsi mohla tak brzo rezignovat a smířit se s tím, že ve tvém manželství nebude láska.“

Pokrčila jsem rameny. Nemohla jsem jim vysvětlovat, že moc dobře vím, jak je snadné při nechtěném pokusu o sblížení oprostit se od citů. Udělala jsem to v minulosti mnohokrát, když otec potřeboval, abych rozptýlila muže, které potřeboval získat pro svou věc. Flirtovala jsem. Dovolovala

jsem jim, aby se mě dotýkali a líbali mě. A... u toho jsem byla jakoby nepřítomná. Vlastně to opravdu bylo jako vykonávat domácí práce.

„Já se prostě jen chci dostat do Adorie,“ řekla jsem nakonec. Ani Tamsin, ani Adelaide o Lonzovi nevěděly. Nikomu, dokonce ani svým milovaným spolubydlícím, jsem nemohla říct jediné slovo o tom, že mého bratra v Osfru hledají pro vraždu.

Tamsin se ušklíbla. „Ale to já taky. A ano, máš pravdu, že je pro mě na prvním místě úspěch, ale taky doufám, že k němu dostanu aspoň trošku lásky a vášně. Ani nevíš, o co by ses připravila.“

„Vím. Tak trochu.“

„Cože?“

„Ještě v Sirminicii jsem políbila sousedova syna a líbilo se mi to.“ Na chvíli jsem se v té vzpomínce ztratila a cítila, jak ve mně jeho polibky znovu cosi probouzejí. „Do Osfridu jsem ale odjela dřív, než se z polibků mohlo stát něco víc. Jenže někdy... někdy je mi líto, že z toho nebylo víc. Chci říct, že jestli se usadím s někým, kdo pro mě bude jako příjemný spolubydlící, bylo by fajn mít vzpomínku na to, jaké to je být se skutečným mužem... jen pro potěšení z...“

„Přestaň, přestaň, prosím tě. Už to nemůžu poslouchat.“ Tamsin se přestala česat a zhroutila se na lůžko.

„Ale chápeš, jak to myslím, že ano? Žádný hluboký román. Prostě jen milenec, který...“

„Ano, ano, vím přesně, jak to myslíš, a upřímně, netuším, co je horší, jestli ten tvůj *příjemný spolubydlící*, kterého sneseš v posteli, nebo vášnivý milenec, na kterém ti vlastně nezáleží.“ Její výraz byl najednou plný vášně a taky smutku. „Já jsem si jistá jediným – máš se ještě co učit. Adelaide není oproti tobě ani trochu pošetilá.“

Adelaide se při téhle uštěpačné poznámce vrátila do hovoru. „Proč pošetilá? Nechceš pokračovat v těch svých konspiračních teoriích, že ne?“

Tamsin se v okamžiku proměnila z poradkyně v oblasti

romantiky do obvyklejší role lovkyně s ledovým pohledem. Takovou jsme ji znaly. „Něco se určitě děje! Cítím to. A nejde jenom o to, že dneska změnili rozvrh. Slyšely jste, jak Jasper říkal, že si bude procházet naše složky? Já vám říkám, že musíme být opatrné.“

Její slova mě zaujala, ale ne kvůli katastrofě, kterou předvíдалa. *Naše složky*. Paní Mastersonová měla u sebe v kanceláři všechny možné dokumenty. Většina z nás tam nikdy nebyla, ale tahle místnost si rychle získala špatnou pověst. Dívky se bály na ni byť jen zaklepat. A nikoho by ani ve snu nenapadlo se do ní vloupat. Ovšem...

Složky. Složky se záznamy o nás. Se záznamy o Claře.

Čekala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že Adelaide s Tamsin spí, a pak jsem pro jistotu čekala ještě chvíli. Ležela jsem ve tmě, srdce mi divoce tlouklo a v ruce jsem svírala sadu šperháků. I když jsem se probděla do okamžiku, kdy už všichni v domě museli dávno spát, stále jsem váhala. Co kdyby po chodbě bloudil nějaký nespavec? Co kdyby si někdo šel do kuchyně dát něco malého na zub?

Bylo mi jasné, že jestli si budu těmihle možnostmi dál lámat hlavu, nevyrazím nikdy a zůstanu ležet v posteli. Myslela jsem na Lonzovu statečnost, na nadšené odhodlání mého otce, dokonce i na fantastické činy legendárních hrdinů, o nichž jsem si tak ráda četla v knize, kterou jsem si přivezla ze Sirminicie. Tohle zvládnou.

Vyklouzla jsem z naší ložnice, aniž by se některá z dívek pohnula. Chodba byla prázdná a všude ticho, stejně jako o patro níž. Pokaždé, když pod mými chodidly zaskřípala podlaha, příkrčila jsem se. Každé zavržení mi připadalo jako ohlušující rámus a cesta ke kanceláři paní Mastersonové na míle vzdálená. Nacházela se v části domu, kam jsme chodily jen výjimečně.

Když jsem došla ke dveřím, nebylo tam moc světla a já

jsem se musela orientovat spíš citem. Spoustu běžných zámek v domě, s nimiž jsem experimentovala, šlo s tím správným nástrojem otevřít poměrně snadno. Tenhle zámek byl pro mě novinkou, ale po několika pokusech a omylech jsem uspěla se zatočeným nástrojem, který jsem zatím nikdy nepotřebovala. I s ním jsem si však musela pěknou chvíli jemně hrát, než jsem uslyšela cvaknutí, které určitě bylo slyšet po celém domě. Co nejtišeji jsem otevřela dveře a pak je za sebou rychle zavřela. Jakmile jsem získala pocit, že jsem v bezpečí, rozsvítila jsem malou lampičku.

Jednou si sem zavolali Sylvii. Když se vrátila, popisovala nám, že má paní Mastersonová své pracoviště tak zorganizované a čisté, až to působí strašidelně. Takže mě teď překvapilo, když jsem na stole našla hromadu rozházených papírů. Sklonila jsem se nad nimi a zkoumala hrubý rukopis, o němž jsem věděla, že nepatří naší paní. Její svatyni tedy znesvětil sám Jasper.

Několik poznámek byly ve skutečnosti jeho instrukce: *Spojte se s našimi lidmi. Domluvte slečnu Garrisonovou.* Na jiných byly jen seznamy jmen včetně dívek z dalších tří domů patřících k Třpytnému dvoru. U jména každé dívky bylo číslo. Já jsem měla 200 a předpokládala jsem, že jde o částku, kterou bude muset zaplatit můj nápadník. Bylo to minimum, jaké jsem u kterékoli dívky našla. Adelaide měla u svého jména 250 s otazníkem a Tamsin se pyšnila působivou sumičkou 350. Na jiném tajemném seznamu stála uvedena vznešeně znějící jména jako *Duch Henrietty* a *Dobrá naděje* a u nich data. Všechno to bylo zajímavé, jenže já si nepřišla pro Jasperovy drobký.

To, co jsem hledala, jsem objevila v dřevěné skřínce, samozřejmě zamčené, v níž byly seřazené složky s našimi jmény. Tu Clařinu jsem našla okamžitě, ale ještě předtím jsem otevřela svou. Většina papírů v ní byly kopie mých dosavadních výsledků, testů a hodnocení. Když jsem je teď viděla takhle pohromadě, uvědomila jsem si, že jsem udělala úcty-

hodný pokrok. Mnohem zajímavější byl ale dokument, který byl doslova mým kádrovým posudkem.

Stálo na něm mé jméno, poslední známá adresa a krátký životopis, ve kterém jednoduše napsali, že pocházím ze Sirminicie a dva roky jsem žila v Osfru. O Lonzovi tam nebyla ani zmínka. Vlastně i u kolonky rodina stálo velkými písmeny ŽÁDNÁ. Jediné zde uvedené spojení bylo na postarší pár, u kterého jsem bydlela v sirminicijské čtvrti. Byl tu Cedric jako osoba, která mě přijala, a u kolonky s vysvětlením, jak mě objevil, dvě slova: *Na doporučení*. Pár dalších poznámek psaných úhledným rukopisem paní Mastersonové se týkalo mého dosavadního pobytu v domě a obsahovalo také nesmělý kompliment: *Na Sirminičanku si vede dobře*.

Vedle mého jména Viana byla složka Wrightová a já jsem s pocitem viny nakoukla do Tamsininy složky. Většinu informací z ní jsem už znala. Pracovala pro svou matku jako pradelna a pocházela ze široké rodiny. Získal ji Jasper. Hodnocení jejích výkonů byla zcela očekávaným způsobem bombastická. Zajímavá byla poznámka, v níž se psalo, že každý měsíc má přímo z Jasperova účtu odejít Tamsinině matce částka tři zlatých. Chybělo tu jakékoli vysvětlení.

V Adelaidině složce se taky skrývalo pár překvapení. Část, v níž popisovali její dosavadní pokrok, byla mnohem delší než u mne nebo u Tamsin, zejména proto, že paní Mastersonová byla stejně jako všichni naprosto zmatená z Adelaidiných úspěchů. V kolonce rodina se psalo ŽÁDNÁ stejně jako v mém případě, což mě překvapilo. Občas se totiž zmínila o svých rodičích a babičce a já jsem si neuvědomila, že s nimi není v kontaktu. Také u blízkých osob stálo slovo ŽÁDNÁ. Sloužila v domě lady Elizabeth Witmorové, hraběnky z Rothfordu, která byla ještě urozenější, než jsem čekala. Jak mohla roztržitá Adelaide tak dlouho vydržet v nóbl domácnosti?

Zastyděla jsem se, že takhle čenichám, zastrčila jsem Adelaidinu složku zpátky do šuplíku a konečně jsem otevřela tu Clařinu. Většina obsahu nebyla ničím zajímavá. Získal ji

Jasper, narodila se v rodině řezníka a měla sedm sester. Dostala slušné hodnocení, a úplně dole na stránce jsem pak našla několik poznámek, stejně jako v případě Tamsin. Až na to, že ty Clařiny se od Tamsininých velice, velice lišily.

Přečetla jsem si je dvakrát a pak složku s úsměvem vrátila do šuplíku. „Měl jste pravdu, starý pane,“ zamručela jsem si pro sebe. „Skutečnou moc mají informace.“

KAPITOLA 4

ZÍSKANÉ INFORMACE JSEM NEPOUŽILA HNED. Počkala jsem si na vhodný okamžik a zároveň jsem shromažďovala další podrobnosti. Příležitost se mi naskytla téměř za měsíce, když Clara právě mučila další ze svých oblíbených obětí.

Chudák Theresa trpěla už tři dny. Na tváři se jí vyrazily rudé pupínky. Paní Mastersonovou to nechávalo v klidu. „Dívám ve vašem věku se takové věci stávají často. Nebo to může být reakce na něco nového, třeba na parfém nebo látku. To si budete muset zjistit sama. Tak či tak ty pupínky nakonec zmizí.“ Dala Therese miskou odporně páchnoucí masti a radu, aby nešetřila kosmetikou, dokud se jí pleť nevyčistí.

„A co když se plete?“ zeptala se Clara cestou ke konzervatoři na hodinu hudby hlasem, v němž byla spousta předstírané starosti. „Co když ty pupínky nezmizí? Já jsem nikdy nic podobného neviděla.“

Theresa zbledla. „Ř... říkala, že zmizí. Používám ten její krém.“

Clara si její tvář pečlivě prohlédla. „Mně nepřípadá, že by to mizelo. Spíš je to ještě horší.“

„Není,“ zareagovala hned Adelaide. „Pod tím make-upem to není skoro vidět.“

„Ale rozhodně je vidět make-up. Všichni si všimnou, že ho má na jedné tváři víc.“ Clara si přitiskla dlaň na ústa a vzdechla. „Jé! Doufám, že se ti to do zítřka spraví. Přijede

pan Thorn, a víš, jak je na tyhle věci háklivý. Můžeš se učit, jak chceš, ale nakonec bude stejně záviset jen na tvém zevnějšku. Určitě s sebou nevezme dívku, která bude... ehm, mít nějakou vadu.“

V porovnání s jinými problémy by se Clařino rýpání mohlo jevit jako triviální. Zmučený Theresin výraz však říkal opak. Znovu se ukázalo, jakou moc mají pouhá slova. I taková maličkost mohla mít nakonec osudové následky.

„A nemáš třeba nějaký nápad, jak jí pomoci, Claro?“ zeptala jsem se jen tak mezi řečí. „Bydlela jsi přece ve Fontánové čtvrti, ne? Tam je spousta lékáren. Vzpomínám si, že na Věžní ulici byla jedna hodně dobrá.“

Samolibý úsměv nyní Claře doslova zmrzl na tváři. Tuhla a kroutila se, až na mě nakonec zůstala zírat s nevraživým úšklebkem. V tu chvíli vešla učitelka a vyžádala si naši pozornost. Clara nasucho polkla a tiše procedila skrz zuby: „Pleteš se. Bydlela jsem v Řeznické čtvrti.“

Usmála jsem se s tak rozzářeným výrazem, že by mi ho záviděla i Adelaide. O Fontánové čtvrti už jsem se během hodiny nezmínila ani jednou. A následně při večeři taky ne. Clara ale ze mě celý den nespouštěla oči, a když nás večer konečně propustili z poslední hodiny, na schodišti se ke mně protlačila. Propletla jsem svou paži pod Adelaidinou a velmi hlasitě pozvala Sylvii s Rosamunde ke společnému večernímu učení. Až do večerky jsem si neustále u sebe někoho držela a nedala tak Claře jedinou šanci přistihnout mě samotnou.

U snídaně měla tvář tak popelavě bledou, až se jí paní Mastersonová zeptala, jestli není nemocná. Clara zavrtěla hlavou a ani nyní ze mě nespustila oči. Dělal jsem, že jsem si jejího pohledu nevšímala, a bavila se s Tamsin až do chvíle, kdy se jí ve tváři objevil poplašený výraz. Stočila pohled kamsi za mě a já se otočila právě v okamžiku, kdy do místnosti lehkým krokem vstoupil Jasper. Nikdo nás neupozornil, že by měl přijít.

„Dobré ráno, dívky,“ řekl mnohem veseleji, než jsme od

něj byly zvyklé. Vzal si několik kousků pečiva a zabalil je do plátěného ubrousku. „Omlouvám se, že se k vám nepřipojím, ale dnes se musím nasnídat v kanceláři. Promluvíme si později.“

Tamsinin výraz se změnil z ustaraného na opatrný a já na ní viděla, že se jí znovu hlavou honí spousta myšlenek. Když se po našem nedávném překvapivém jazykovém hodnocení nestalo nic významného, přestala o svých obavách mluvit nahlas, ale já jsem věděla, že v duchu se jimi stále zaobírá. „Je to tady,“ zašeptala. „Já jsem vám to říkala.“

Adelaide ji lehce poplácala po rameni a klidně se na ni usmála, nijak ji tím však neuklidnila. „Tamsin, chodí sem přece často. Je to normální.“

Tamsin jen zavrtěla hlavou.

Byl víkend, a já se nemohla před Clarou schovávat ve výuce. Bylo mi to ale jedno. Stačilo mi vyhýbat se jí tak dlouho, aby jí v hlavě mohly vyklíčit všechny možné paranoidní představy. Teď nastal čas zasadit úder.

„Proč ses mě zeptala na Fontánovou čtvrt?“ sykla na mě odpoledne a zatlačila mě do klidného koutu.

„Měla jsem pocit, že jsi kdysi říkala, že jsi tam docela často pobývala,“ odpověděla jsem jí hlasem, kterým jsem se snažila napodobit její andělský. „A že na Věžní ulici dobře znáš jednu lékárnu. Ale asi jsem se spletla. Lékárny jsou o pár ulic dál, že? Na Věžní ulici jsou jenom obytné domy. Spousta bohatých domů. Spousta bohatých pánů... a jejich rodin.“

Clara zbledla a pak naopak trochu zbrunátněla. „Nevím, jakou hru tady hraješ ...“

„Moc dobře víš, jakou hru hraju.“ Sladký hlas byl ten tam. „Vím to, Claro. Moc dobře vím, jaké služby Jasper prokazoval panu Wakefieldovi, a jestli se do mě nebo do kohokoli jiného v domě budeš dál navážet, dozví se o nich celý dům. A teď se nebavím o pomluvách. Prostě uděláš něco, co se mi nebude

líbit, třeba se na mě jenom špatně podíváš, a tahle informace půjde ven.“

„Nikdo tomu nebude věřit...“

„Mám důkaz.“ To nebyla úplně pravda, protože jsem nemohla Clařiny dokumenty z kanceláře paní Mastersonové ukrást, ale řekla jsem to tak přesvědčivě, že o tom nepochybovala. Bylo to pro ni jen další záhadou, stejně jako to, odkud všechno vím. „A až důkaz uvidí, uvěří mu... a Jasper z toho nebude mít radost. Krásný den.“

Nechala jsem ji tam stát s otevřenou pusou a měla jsem co dělat, abych se spokojeně neusmívala. Ona zvláštní poznámka v jejím spisu psaná Jasperovým rukopisem zněla takto:

Přijatá jako službička Martinu Wakefieldovi, po několika nepředloženostech, k nimž v domě na Věžní ulici došlo. Paní Wakefieldová se vše dozvěděla a Claru bylo nutné ihned odstranit. Je pěkná a bystrá a dobře zapadne. Je dost chytrá, aby si uvědomila, že měla ohromné štěstí, a pochybuji, že se její chování bude opakovat. Čím dříve se však vdá, tím lépe.

Zbytek detailů jsem se dozvěděla od Cedrika. Netušil nic o tom, jak se sem Clara dostala, ale o Martinu Wakefieldovi slyšel. Byl to vysoce postavený obchodník a patřily mu lékárny po celém městě. Nemohl si dovolit skandál.

Netěšila jsem se ale ze svého vítězství dlouho, protože už po několika minutách mě našla zběsilá Tamsin. Chytila mě za paži a vyhrkla: „Už je to tady.“

Nedokázala jsem si z ní dělat legraci, když jsem teď měla tak dobrou náladu. „Tamsin, ty se tím utrápíš. Vydechni trochu, něco si zahrajeme a...“

„Ne!“ vykřikla. „Já si nevymýšlím. Už se o tom mluví... paní Mastersonová chce, abychom co nejdřív přišly do sálu. Kde je Adelaide?“

Najednou jsem se její paranoiou trochu nakazila i já. „Myslím, že v kuchyni. Dneska má službu.“

Tamsin, která mě stále držela za paži, mě teď táhla za sebou. „Tak dělej, nemáme čas.“

Adelaide, přesně jak jí bylo podobné, proměnila umývání

nádobí ve velmi nebezpečnou činnost. Podařilo se nám zabránit jí, aby zničila měděný hrnec. Pak s námi vyrazila do sálu. Přišly jsme mezi posledními a spatřily jsme, že podlaha velkého sálu je zakrytá příkrývkami. Na nich seděly naše spolubydlící a tvářily se stejně zmateně, jako jsme se cítily my tři. Našly jsme si volná místa a sedly si.

Když přišlo služebnictvo a začalo prostírat stoly s jídlem, kterého bylo mnohem víc, než jsme mohly sníst, zdálo se, že se Tamsin udusí. Začala blábolit cosi o tom, že tohle je určitě nečekaná zkouška našich schopností bavit velké množství vznešených hostů. „Tak jo. V pohodě. To zvládneme. A zvládneme to lépe než ostatní, protože jim zatím nedošlo, o co jde. Máme náskok.“

Házela po nás jednu radu za druhou, které ale stejně patřily mnohem víc jí než nám, když najednou skutečně začali přicházet hosté, jak předpověděla. Nevypadali až tak vznešeně, ale vyvolali mezi dívkami bouřlivou reakci. Naše spolubydlící začaly s hysterickými výkřiky vyskakovat z příkrývek a vrhat se hostům do náruče. A v tu chvíli jsem si všimla, že Tamsin už je mezi nimi a běží k usmívajícímu se hloučku rušových lidí, kterým v tu ránu vyhrkly slzy do očí.

My jsme s Adelaide zůstaly jako jediné sedět a žasly jsme nad tím pohledem. „Jejich rodiny,“ zašeptala jsem. Jedním z pravidel Třpytného dvora bylo, že během výuky můžeme se svými blízkými v Osfru komunikovat jen poštou. Byli jsme tady bez rodin už osm měsíců, a to byla velmi dlouhá doba.

Sledovala jsem všechna ta setkání se smutným úsměvem. Adelaide vedle mě na tom byla stejně a já jsem si vzpomněla, že také v jejím spisu bylo v kolonce rodina uvedeno ŽÁDNÁ. Najednou prošly dveřmi dvě známé tváře, a když jsem se vzpamatovala z šoku, rozběhla jsem se Pabla a Fernanda Gagliardiovy obejmout. Ze Sirminicie jsme s nimi přijeli společně s Lonzem a oni nás nechali bydlet u sebe v Osfru. Jejich malý byt byl jen o něco větší než naše ložnice U Modrého pramene, ale oba dva byli ke všem, kdo se ocitli v nouzi, nekonečně štědrí.

„Co tady děláte?“ vyhrkla jsem na ně. Oběma bylo hodně přes šedesát a do naší usedlosti to byla z hlavního města dlouhá cesta.

„Přišli jsme se přesvědčit, že ses do ničeho nenamočila,“ odpověděl Pablo. V černých vlasech měl víc šedin, než jsem si pamatovala. „A myslím, že nám dají najíst. Alespoň to říkali.“ Slyšet znovu rodný jazyk pro mě bylo jako rajská hudba.

„Ty jsi nádherná,“ řekla Fernanda a do očí jí vyhrkly slzy, když si mě prohlížela. Měla jsem na sobě růžové voálové šaty a vlasy jsem si natočila a stáhla dozadu. „Jako princezna.“

Okamžitě jsem je odvedla k jídlu. Připadalo mi, že zhubli. Byla jsem na tom stejně? Jakmile si nabrali plné talíře, vzala jsem je k nám na příkrývku a posadila vedle Tamsin s rodinou. Při pohledu na ně jsem se musela usmát. Přišli s dalšími třemi dětmi a Tamsin měla to nejmladší – holčičku – na klíně. Starší dívka a chlapec seděli vedle ní s tváří opřenou o její rameno. Ještě nikdy jsem neviděla Tamsinin obličej tak plný radosti a prostý jakékoli vypočítavosti.

K mému úžasu – a Adelaidinu také – se nakonec objevila i jedna její příbuzná. Byla to kyprá dáma s bledě plavými vlasy a velmi družnou povahou. Adelaide nám ji představila jako svou tetičku Sally a nevypadala úplně nadšená, že ji přišla navštívit právě ona.

Když jsem se se všemi seznámila a vyměnila si několik zdvořilostních frází, přepnula jsem do sirminijštiny a zeptala se: „Psal Lonzo?“ Mou poslední zoufalou nadějí bylo, že se s nimi spojil, zatímco jsem žila tady.

Fernanda smutně zavrtěla hlavou. „Ne. Je mi líto.“

„Najdeš ho,“ utěšoval mě Pablo.

Sepnula jsem ruce. „A co když s Třpytným dvorem jenom ztrácím čas? Celý rok, kdy ho nemůžu hledat! Měla jsem vzít u někoho místo jako služebná a odjet už dávno.“

„A co bys dělala pak?“ zeptal se mě Pablo trochu vyčítavě. „Zaměstnavateli bys byla upsaná na několik let. A stejně bys ho nemohla hledat. Jako žena bohatého muže získáš svobodu a vliv.“

„A Lonzo by nikdy nechtěl, aby se z tebe stala služebná,“ dodala Fernanda. „Nechtěl by, abys za ním přijela s dluhem na krku.“

„To nechtěl ani pro sebe,“ namítla jsem.

„Neměl jinou možnost.“ Fernandina laskavá tvář najednou doslova ztvrdla. Zнала Isabel, a když Lonzo náhodou zabíjel jejího vraha, pomohla mu schovat se. „Musel zmizet hodně rychle. Jenže ty? Takhle je to pro tebe lepší. Jen dvanáct andělů ví, jaké je tvé poslání, ale já rozhodně vím to, že ses nenarodila, abys od rána do večera dřela na plantáži.“

Když jsem zaslechla zmínku o dvanácti andělech, jak je uctívali alanzané, uvědomila jsem si, že Cedric uzavřel dohodu právě s Fernandou a Pablem. Měl moc dostat mě do Adorie a já jsem pro změnu díky jménu svého otce získala kontakty na alanzany v Novém světě. Cedric měl v Adorii vlastní plány stejně jako já. Chtěl se připojit ke vznikající kolonii jménem Westhaven, která prosazovala svobodu vyznání. Naše dohoda mu pomohla, a i když jsem věděla, že je výhodná i pro mě, stále jsem měla pochybnosti, jestli jsem udělala dobře. Jasperovy proslovy o tom, jaký na nás čeká luxus, jsem skoro nevnímala, ani to, jak se vychloubal, že z nás udělá vzdělané a kultivované dámy. Otázkou totiž bylo, zda mi vzdělání a kultivovanost pomůžou najít Lonza.

Ze zadumání mě vytrhla až informace, že venku stojí kočáry, které odvezou naše hosty zpátky do Osfra. Jejich návštěva hrozně utekla a slzy, které všem vyhrkly do očí při jejich příjezdu, byly nyní dvojnásobné, protože bylo načase se rozloučit. Pár dívek vypadalo tak nešťastně, až jsem si myslela, že se svými milovanými odjedou. Jenomže tato přehlídka zjevně udělala na rodiny všech ohromný dojem, a tak teď dívky povzbuzovaly a dodávaly jim odvalu. I když jsem nevěřila, že by Tamsin odjela, také ona zjevně potřebovala trochu podpořit. Tiskla v náručí své sourozence a tvářila se velmi sklíčeně, ale když ji matka pohladila po tváři, přikývla a začala cosi rychle říkat. Neslyšela jsem co, ale když jsem procházela kolem, zaslechla jsem slova: „...seženu ti ty dopisy.“

Pevně jsem Fernandu i Pabla objala a hlavou mi prolétlo, že už je možná nikdy neuvidím. V jistém ohledu byli mým posledním pojitkem k Sirminicii. Už když jsem se však s nimi loučila, v duchu jsem se posouvala dál. Najednou jsem uvažovala jako Tamsin. K čemu celá tahle událost vlastně byla? Moc se mi to líbilo a všem ostatním taky, ale takové radostné události se děly velmi zřídka. Takhle zásadně naši rutinu zatím nikdo nenarušil. Začínala jsem chápat, proč to Tamsin znepokojuje.

Když nás později všichni zavolali do sálu, uprostřed kterého stál Jasper, byla jsem si naprosto jistá, že Tamsin měla celou dobu pravdu.

„Bylo pro mne skutečným potěšením setkat se se všemi těmi úžasnými lidmi, kteří vás vychovali,“ promluvil Jasper. „Jejich návštěva ovšem není jediným dnešním překvapením.“

Má nervozita rostla.

Usmál se. „Doufám, že se všechny těšíte do Adorie, protože odplouváme – o dva měsíce dřív, než jsme měli v úmyslu.“ Když nikdo nic neřekl, dodal: „Následkem toho budete také dříve skládat zkoušky. A to už za týden.“

Všude kolem se ozvalo hlasité polekané vzdychání a pak se vše rozhučelo nervózním hovorem. Paní Mastersonová nás musela utišit, aby mohl Jasper pokračovat. „Vím, že je to nečekaná změna plánů. Ale ve skutečnosti jen odráží ohromný pokrok, který jste udělaly, a naši jistotu, že vás i takhle brzy můžeme s klidným svědomím odvézt do Adorie. Za pár měsíců budete v úplně novém světě – budete obdivovány a ceněny jako drahokamy, kterými skutečně jste. Jsem přesvědčený, že až letošní třídu uvidí můj bratr, bude ohromen. Nemám pochyb, že si u zkoušek všechny povedete výborně.“ Usmál se ještě zářivěji a možná doufal, že tím trochu zmírní nervozitu, která vyzařovala ze všech přítomných. „Velmi rád bych zůstal, ale musím zkontrolovat i ostatní domy. Brzy sem však přijede Cedric, který bude dohlížet na zkoušky a také vám bude morální podporou.“

„Není to nebezpečné?“

Tahle otázka, vyslovená pevným a odhodlaným hlasem, vyšla z úst pozoruhodně vážné Adelaide.

„Nabízet Cedrika jako morální podporu?“ zeptal se Jasper.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Plavit se přes oceán v zimě. Není náhodou bouřková sezóna?“ Několik dívek se zatvářilo ještě vystrašeněji a já jsem měla dojem, že se Jasper snaží nemračit.

„Spíš bych to nazval brzkým jarem. A kdybych si myslel, že plavba bude nebezpečná, sám bych neplul. A vy, Adelaide, určitě nemáte znalosti o mořeplavbě, nebo snad ano? Lepší než já nebo kapitáni lodí, kteří souhlasili, že nás odvezou?“

Adelaide navenek uzemněná jeho argumenty už nic neříkala, ale já jsem poznala, že ji nepřesvědčil. Dostaly jsme ještě pár dalších instrukcí a pak nás poslali do pokojů, kde mé přítelkyně zareagovaly přesně, jak jsem čekala. Tamsin už sahala po knize a Adelaide se tvářila, jako by jí to bylo jedno, tedy aspoň zkoušky. Starosti jí zjevně dělala plavba v bouři.

A já? Nedokázala jsem chvíli posedět. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Odplout dříve znamenalo dostat se dříve za Lonzem. Taký to ale znamenalo, že přijdou dříve i zkoušky, sňatek a konec tohoto chráněného světa s přítelkyněmi po boku. Všechny smíšené pocity mě trápily natolik, že jsem se musela jít projít kolem domu. Potřebovala jsem si vyčistit hlavu na čerstvém vzduchu.

Prošla jsem kolem několika dalších dívek pohybujících se mezi koupelnou a kuchyní, ale většina ostatních už se v ložnicích chystala spát. V přízemí uklízeli dělníci z vesnice poslední zbytky našeho pikniku, a já se jim zrovna chtěla vyhnout, když jsem si všimla, že se jeden z nich hrbí způsobem, který znám, a na sobě má i stejně povědomý široký kabát.

Tiše jsem došla až k němu. Právě dával na hromadu nějaké bedny. „Pustili vás dovnitř, nebo jste vypáčil zámek?“ zeptala jsem se.

Lekl se a otočil se ke mně. Krátce a ostře se na mě podíval

zpod klobouku se širokým okrajem a pustil se zase do práce. Viděla jsem mu do tváře trochu víc než tu noc venku, ale ani teď rozhodně ne úplně. Jen řídký vous, jizvy a špína. Měl však stejné oči, tmavé a zatrpklé.

„A kdyby ano, vrhla byste se na mě s nožem?“ zeptal se.

„To záleží na tom, jestli mi řeknete, k čemu je ten dvojité zahnutý šperhák.“

To ho opět zaskočilo, dost na to, že jsem dostala druhou příležitost podívat se mu do obličeje. I když mu její velkou část zakrýval klobouk, lustr nad námi jasně osvětlil tvář, kterou jsem viděla tu noc venku. Byla stejně ošlehaná větrem se stejnou jizvou ve tvaru hvězdy. Až na to... neměl ji prve jinde? Přisahal bych, že minule měl jizvu uprostřed tváře. Teď jsem ji viděla mnohem blíž u ucha, u toho se zářezem. Určitě jsem se spletla. Tu noc byla tma a k tomu přšelo, a já jsem navíc byla úplně rozhozená.

„Zkusila jste ho použít?“ zeptal se.

„Už jsem je použila všechny,“ odpověděla jsem pyšně. „Po celém domě. Ještě to pořád neumím úplně se všemi, ale na ten jeden jsem nenašla žádný vhodný zámek.“

„Ten je na sejfy,“ odpověděl, když si odkašlal. „Na velké sejfy, jaké mají v bankách. Pochybuju, že tady nějaký takový je.“

„A vy jste se už do nějakého sejfů dostal?“

Odfrkl si. „Kdyby jo, neumýval bych tady nádobí. Měli jste tu nějaký fajnový večírek, co?“

„Piknik v sále, protože venku je moc zima. Ale spíš si myslím, že na nás ušili boudu.“

Znovu se ode mě odvrátil, ale můj postřeh ho zaujal. „Jak to?“

„Jas... pan Thorn nám dovolil strávit čas s rodinou. Myslím, že doufal, že to trochu zmírní náš šok z toho, že odjždíme dřív.“

Přestal pracovat. „Dřív?“

„Do Adorie odplouváme asi za měsíc. A zkoušky máme vlastně hned.“

„Za měsíc,“ opakoval zahleděný kamsi od dálky. „To není zrovna obvyklá doba, kdy se vyplouvá za oceán. Dá se to zvládnout, ale příjemné to nebude. A někdy se... ale to je jedno. Thorn chce určitě získat náskok před ostatními obchodníky. Který blázen kapitán s tím souhlasil?“

Jeho nefalšovaný zájem mě překvapil. „Tomu já nerozumím. Jenom vím, že se musím stihnout připravit. Zkoušky. Šaty.“

Muž nepřítomně přikývl a zdálo se, že na práci už úplně zapomněl. „Musím jít.“

„A co tohle?“ ukázala jsem na bedny, které nechal ležet.

„Někdo je odnese. Nebo to klidně můžete udělat vy.“ Otočil se ke dveřím. „Držím palce u zkoušek a s těmi šaty.“

„Počkejte,“ zavolala jsem na něj, když už vykročil směrem ven. Zastavil se. „Já... jsem udělala, co jste mi poradil. O těch informacích. Díky těm šperhákům jsem zjistila věci z Clařiny minulosti a měl jste pravdu. Měla tajemství a já ho teď znám. A ona ví, že já vím.“

Byl otočený směrem ode mě, ale připadalo mi, že se usmívá. „Takže už vás nepomlouvá?“

„Už nedělá vůbec nic. Informace mají moc.“

„Výborně. Jste talent.“

„Chcete ty šperháky vrátit?“

„Nechte si je. Říkal jsem vám, že jich mám dost.“

„Ale proč? Proč jste mi je vůbec dal?“

„Protože mi připadáte jako žena, co se bude chtít dostat na spoustu míst, která jí ostatní zakážou. Ty šperháky vám pomůžou srovnat šance.“ Teď vykročil ke dveřím mnohem sebevědoměji a já jsem věděla, že už ho nesmím zdržovat. „Děkuji za pomoc,“ zavolal na mě těsně předtím, než zavřel dveře. Ještě chvíli jsem na ně zmateně hleděla.

„Za jakou pomoc?“ zeptala jsem se. Prázdná místnost mi neodpověděla a já se po chvíli vydala zpátky do svého pokoje, abych se připravila na poslední kapitolu vzdělávání na Třpytném dvoře.

KAPITOLA 5

DALŠÍ TÝDEN JSEM STRÁVILA PONOŘENÁ V KNIHÁCH. Mojí prioritou zůstával jazyk, ať už profesor Brewer říkal cokoliv. Trápily mě hlavně možné důsledky mého akcentu na každodenní život v Adorii. Potřebovala jsem dobře situovaného manžela, který se ke mně bude chovat jako rovný k rovné. Zejména to druhé se bude těžko hledat, ale čím víc příležitostí budu mít, tím lépe. A čím víc budu vypadat jako pravá Osfridanka, tím větší vliv budu mít při hledání Lonza.

Tamsin skoro nejedla a nespala. Adelaide fungovala jako předtím. Výsledkům testů nepřikládala žádnou váhu a zřejmě jen doufala, že dostane pár slušných nabídek. Občas se mnou cvičila výslovnost, což mi neuvěřitelně pomáhalo, protože mluvila opravdu skvěle. Jí se naopak nesmírně líbilo, když jsem napodobovala přízvuk jiných jazyků. Chytila jsem se návrhu profesora Brewera a pár se jich naučila.

„To je neuvěřitelné!“ zasmála se Adelaide večer před zkouškami. „Mluvíš přesně jako jedna služebná, která pracovala u nás v domě.“

Měly jsme procvičovat lingvistiku, ale přemluvila mě, abychom si daly přestávku a abych napodobila někoho ze Skarsie. Rodilý Osfridan obvykle podle mého přízvuku poznal, že jsem ze Sirminicie, ale když jsem osfridštinu zakryla ještě něčím jiným, bylo mnohem obtížnější odhalit, odkud jsem.

„Udělej Lorandanku,“ pobídla mě Adelaide s nadšeným výrazem.

Když jsem ji poslechla, svalila se Adelaide smíchy na postel, ale Tamsin si hlasitě povzddechla. „Jestli jste se vy dvě rozhodly kašlat na zkoušky, tak mě aspoň nerušte. Jo, a hned za rohem našeho domu bydlel lorandanský pekař. Ještě trochu ti do něj chybí.“

„Nechybí.“ Adelaide se zase posadila, ale stále měla pusku od ucha k uchu. „Jejich jazyk se liší podle regionu stejně jako náš. Má dokonalou severozápadní výslovnost.“

Adelaidin úsměv byl nakažlivý, ale měla jsem špatný pocit, že obtěžujeme Tamsin. Vypadala uprostřed svých knih nesmírně vážně. „Promiň,“ omluvila jsem se. „Vím, že to pro tebe hodně znamená.“

„To vědí všichni,“ dodala Adelaide a zvažněla. „Ale takhle tě trefí šlak. Odpočiň si a aspoň dneska se pořádně vyspi.“

Tamsin sklonila hlavu, upřela zarudlé oči na všechnu zbývající práci a zavrtěla hlavou. „To si nemůžu dovolit. Nemůžu riskovat, že bych něco nezvládla. Musím být nejlepší. Musím být diamant.“

Na základě výsledků nám měli po zkouškách přidělit podle drahokamů jakési hodnosti. Systém nebyl úplně přesně nastavený. Šlo spíš o témata, pod kterými nás Thornovi budou v Adorii prezentovat. Chtěli nás obléct do zářivých barev, navěšet na nás všemožné ozdoby a pojmenovat podle drahokamů, aby bylo na první pohled jasné, která dívka je „cennější“. Hodnota některých drahokamů byla pohyblivá, ale diamant byl bezpochyby nejvzácnější a sváděly o něj boj i dívky z dalších tří domů.

„My si myslíme, že už nejlepší jsi,“ řekla Adelaide jako věrná přítelkyně.

Tamsin se shovívavě usmála. Mluvila o hodnostech a drahokamech stále dokola a my jsme ji pokaždé ujišťovaly, že bude diamant. „Já ale potřebuji, aby si to mysleli všichni. Je nás tu teď čtyřicet. Musím se dostat alespoň mezi nejlepší tři. Musím mít možnost seznámit se s těmi nejlepšími muži.“

„Dostaneš ji,“ ujistila jsem ji.

„A uděláme všechno, abychom ti pomohly.“ Adelaidin vážný výraz se začal pomalu měnit na poťouchlý. „Jako třeba tím, že tě Mira bude rozptylovat svou úžasnou schopností napodobovat různé jazyky. Já si mezitím znovu projdu ženská studia.“

Tomu se zasmála dokonce i Tamsin, a i když se zase učila celý večer, všimla jsem si, že se začala usmívat trochu víc.

Druhého dne ráno však napětí zesílilo. Začalo první kolo zkoušek. Dusno, které zavládlo, cítila i Adelaide. Přijel Cedric, který měl s námi zůstat celý týden. Když potkal některou z nás na chodbě, snažil se ji povzbudit, ale jinak nás nechával na pokoji.

Některé zkoušky byly písemné, u jiných jsme musely předvést nějaký výkon a něco ukázat. U profesora Brewera jsme se každá musela postavit před třídu a nahlas přečíst pasáž z textu, který jsme nikdy předtím neviděly. Mačkala jsem v rukou svůj list papíru a snažila se ho ve zpocených dlaních nezničit. Text na něm popisoval vlnářský průmysl v severním Osfridu a bylo v něm několik slov, která jsem v životě neslyšela. Na základě svých znalostí osfridské fonetiky jsem se pokusila odhadnout jejich výslovnost. Když jsem dočetla a zvedla hlavu od papíru, z hrdého výrazu profesora Brewera jsem poznala, že jsem to zvládla.

Pak už jsem se cítila, jako by ze mě spadlo to nejtěžší. To ovšem neznamenalo, že bych zbytek zkoušek vypustila. S grácií jsem naservírovala čaj. Přehrála jsem na piano jednoduché melodie. Kroužila jsem po tanečním parketu a v duchu si počítala kroky. Napsala jsem eseje na téma osfridská kultura, historie a móda. Na konci týdne jsem věděla, že jsem sice nezvládla všechno perfektně, ale že můj výsledek bude slušný. Projdu určitě. Otázkou zůstávalo, jaký draho-kam mi přidělí, to už jsem však chtěla vědět spíš ze zvědavosti. Podstatné bylo dostat se do Adorie.

Celý dům si kolektivně oddychl. Měly jsme svou těžce vybojovanou svobodu. Do tváří se nám vrátil úsměv a nálada

se podstatně zlepšila, zejména když nám paní Mastersonová oznámila, že si můžeme na Den Vaiela uspořádat večírek. V tento den ortodoxní Urova církev uctívala Vaiela, jednoho ze šesti zářivých andělů, a to zejména večírky plnými jídla a pití. Zároveň to byl nejkratší den v roce. Alanzané ten den pro změnu trávili v modlitbách a pořádali obřady, na kterých uctívali Deanziela, jednoho ze šesti zbloudilých andělů, a žádali ho o navrácení světla. Pro obě skupiny to byl největší svátek v roce a obě se domnívaly, že ho ta druhá pošpinila.

Cedric se po západu slunce tiše vytratil a vydal se do zasněžené noci uctít všech dvanáct andělů po svém. Stačil se vrátit na večeri i večírek, který následoval. Já jsem se plně oddala oslavám. Několik učitelů slavilo s námi a po jídle jsme všichni hráli hry a pili sladké víno. Obsahem většiny hovorů byli budoucí manželé, a mně to nevadilo. Vzduch jiskřil vzrušením a přísliby. Najednou jsem věřila, že je všechno možné. Najdu Lonza. Možná dokonce i manžela, kterého budu mít ráda. A do konce života zůstanu v kontaktu s Adelaide a Tamsin, ať už nás manželství zavedou kamkoli. Po temnotě, kterou jsem v posledních letech před sebou viděla, se mi najednou otevíral nový svět plný radosti a možností.

Rozjařená nálada v domě vydržela i v dalších dnech a my jsme dychtivě čekaly na výsledky. Výjimkou byla Adelaide, což překvapilo mě i Tamsin. Naše přítelkyně moc nemluvila a často byla zjevně pohroužená do temných myšlenek, což pro ni bylo zcela netypické. Když přišla zpráva, že se budou vyhlášovat výsledky, byla mezi prvními, kdo se hnál po schodech dolů. Málem jsme padaly jedna přes druhou, jak jsme se snažily dostat do knihovny, a na slušné chování jsme si vzpomněly až v okamžiku, kdy jsme před sebou spatřily Jaspera, paní Mastersonovou a švadlenu jménem slečna Garriersonová. Postavily jsme se do vzorových řad a v tichosti a uctivě si vyslechly Jasperovu typickou motivační řeč. Pak slečna Mastersonová s úsměvem rozdala seznamy s výsledky a my se všechny rozběhly k ní.

Našla jsem se, a skoro jsem nevěřila vlastním očím. Sed-

má. Sedmá ze čtyřiceti. Zalila mě vlna radosti a pýchy. Zjevně jsem se naučila i jiné věci než jazyk. Z našeho domu jsem měla druhé nejvyšší skóre hned po Tamsin, i když bodový rozdíl mezi námi byl značný. Měla téměř maximální počet. Adelaide skončila přesně uprostřed na devatenáctém místě a Clare, která na mě vrhla nenávistný pohled, patřilo osmé místo.

Objaly jsme se s Adelaide a pustily se až v okamžiku, kdy všudypřítomný hluk prořízl známý hlas. „Jak můžu být třetí? Dívky nade mnou mají stejný počet bodů jako já!“

Otočila jsem se – spolu s polovinou dívek v místnosti – a spatřila jsem, jak se Tamsin staví proti paní Mastersonové. „Ano. Všechny máte stejně bodů, bylo to velmi působivé. Nakonec rozhodla estetika,“ vysvětlovala paní Mastersonová. „Winnifried, ta první dívka, bude v diamantových barvách vypadat rozkošně. Druhý nejcennější kámen je rubín a ten by vám zjevně nešel k vlasům. Takže třetí místo a safírová nám připadalo...“

„Safírová?“ skočila jí do řeči Tamsin. „Safír? Všichni vědí, že mi nejvíc sluší zelená. A není náhodou smaragd dražší než safír?“

„Ještě mi nepřišla zelená látka,“ odpověděla slečna Garriersonová. Mezitím už do místnosti vešlo několik jejích asistentek se štočky látky, aby nám hned mohla začít brát míru. „A pokud ji přivezou, pak nejdříve týden před vaším odjezdem.“

„A ty kategorie nejsou zcela striktně nastavené – spíše nám šlo o výčet drahých kamenů,“ dodala paní Mastersonová. „Mysleli jsme si, že by pro vás byl nejvhodnější safír, abychom vám mohli rovnou začít připravovat garderobu. Jinak bychom museli vše dělat na poslední chvíli.“

„Třeba by sakra stačilo, kdyby šla trochu rychleji,“ odsekla Tamsin.

„Tamsin! Tohle jste přehnala. Přijměte safír a buďte vděčná, že jste mezi prvními třemi. A dávejte si pozor na jazyk.“

Dokonce i Tamsin si teď uvědomila, že zašla příliš daleko.

„Ano, paní Mastersonová. Omlouvám se. Ale zkoušky, u kterých se mi nevedlo, mohu opakovat, že ano?“

„Ano, jistě. To může kterákoli z vás. Ale abych byla upřímná, s devětadevadesátiprocentním hodnocením už toho není mnoho, čeho byste mohla dosáhnout.“

Tamsin zvedla hrdě bradu. „Dokonalosti.“

„Chudák Tamsin,“ zašeptala jsem. Bylo mi líto, že je přítelkyně našťvaná, ale zároveň jsem s ní nemohla soucítit. Nikdo nepochyboval, že je výjimečná, a i když se těch nejvybranějších večírků budou účastnit všechny tři nejvýše postavené dívky, byla jsem si jistá, že Tamsin si bez problémů najde ty nejvýše postavené muže. Když Adelaide neodpověděla, otočila jsem se k ní a spatřila, že se zamyšleně dívá na paní Mastersonovou.

„Jdu se zeptat, jestli si taky můžu udělat ty zkoušky znovu,“ řekla nakonec.

„Fakt?“ Tvářila se natolik upřímně, že mě ani na chvíli nenapadlo považovat její slova za žert, ale nedokázala jsem si představit, že by ten stres chtěla dobrovolně absolvovat znovu. „Jsi uprostřed. To není špatné.“

Adelaide jen pokrčila rameny a přešla k paní Mastersonové, aby upoutala její pozornost. Kdosi mě zatahal za rukáv. Vedle mě stála jedna ze švadleniných pomocnic. „Vy jste Mirabel, že ano?“ Zvedla náruč plnou zlatých a žlutých látek všech možných materiálů a textur. „Mám vám vzít míry. Přidělili vám topaz.“

Látky vypadaly tak neskutečně, až jsem měla strach se jich dotknout. Ze šatů, které jsme zatím U Modrého prameň nosily, jsem byla unešená, ale tohle bylo něco ještě mnohem úžasnějšího. Jako z pohádky. Šička mi zrovna změřila pas, když k nám přišla slečna Garrisonová a zděšeně spráskla ruce.

„To nepůjde. To rozhodně nepůjde.“

Paní Mastersonová ji zjevně slyšela a přišla blíž. „Co se děje?“

Slečna Garrisonová ukázala na pruh žloutkově zbarve-

ného sametu, který jsem držela v ruce. „K té své olivové pleti takovou žlutou prostě mít nemůže. To chcete, aby vypadala, že jí je pořád špatně? Má bezchybnou pleť. Musíme ji zdůraznit a její kámen změnit. Dáme jí nějakou tmavší barvu. Nebo možná naopak, ještě jasnější.“

Švadlena chvíli láteřila a nakonec Jaspera a paní Master-sonovou přesvědčila, aby můj kámen změnili na granát a oblékli mě do rudé. Clara, která měla být granát původně, nesnášela žlutou a teď už se na mě dívala s naprosto neskrývaným opovržením. Já jsem naopak zachovávala důstojný výraz, dokud Jasper nahlas nepronese: „Je to takový běžný kámen, takže bude příhodnější.“

Odpoledne se dům proměnil v hotový včelí úl. Kromě toho, že nám brali míry, ještě slečna Garrisonová hodnotila všechny možné detaily. Přivezla více vzorků látek od každé barvy, než kolik potřebovala, a teď pečlivě vybírala, která se ke každé dívce hodí nejvíce. Balila nás do hedvábí a sametu a přikládala drahokamy i šperky, ze kterých se mi točila hlava. Dokonce si dělala poznámky týkající se našich tváří a postav, aby vybrala takové náhrdelníky a rukávy, které nejlépe zdůrazní naše přednosti.

„No páni,“ řekla, když přísným zrakem zhodnotila mou figuru. „Vy jste nám pěkně narostla.“

„P... prosím?“

Ukázala štočkem rudého hedvábí na můj hrudník. „No, korzet bezpochyby vyplníte velmi pěkně. Některé dívky musíme pořádně sešňarovat, aby to vypadalo, že v tom výstřihu vůbec něco mají. Ale u vás nemusíme předstírat nic. Příroda vám nadělila, tak se tím pochlubíme. V Adorii se nosí mnohem hlubší výstřihy, víte?“

„Aha, tak to... děkuji? Ale ostatní dívky taky určitě... chci říct, všechny víme, že třeba Ingrid...“ nedokázala jsem tu větu dokončit.

„Tamhle? No ano. Tam to budeme muset naopak trochu zkrotit. Tohle už je zase příliš. A navíc je tak malá, že s tím výstřihem vypadá nesouměrná, jako by měla přepad-

nout. Vy tam toho máte dost, aby to přitáhlo oči úplně všech, ale zároveň jste vysoká a štíhlá, takže výsledné proporce jsou perfektní.“

Šokovala mě natolik, že jsem nedokázala odpovědět.

„A nedívejte se tak,“ dodala. „Neděláme nic nemravného. Mým úkolem zkrátka je vytěžit co nejvíc z vašich předností. Ještě mi poděkujete.“

„To byl den, co?“ řekla jsem spolubydlícím, když nás konečně pustili a my si mohly vychutnat klid svých pokojů. Tamsin utěšila představa, že bude moct konat zkoušky znovu a teď sršela energií. „Vás to ani trochu... nevyvedlo z míry?“ zeptala jsem se. Nedokázala jsem se s nimi podělit o to, jak se slečna Garrisonová vyjádřila o mém výstřihu. Jen když jsem si na to vzpomněla, naskočila mi husí kůže.

„Pro tohle jsem stvořená,“ prohlásila Tamsin. „Jediné, co mě vyvedlo z míry, byla zpráva, že bych měla mít modrou, a ne zelenou.“

Adelaide ležela natažená na posteli a podrážděně si povzdychla. „Zelená nebo modrá. Vždyť nejde o život, ne?“

Tamsin se ale tvářila, jako by o život šlo. „To se ti snadno řekne, slečno ametystová. Ty vypadáš ve fialové úchvatně. Máš štěstí, že jsi dopadla, jak jsi dopadla.“

Adelaide neodpověděla a mně došlo, že se Tamsin zatím nezmínila, že si chce zkoušky taky zopakovat.

Tamsin se o jejím plánu dozvěděla brzy, protože se s Adelaide a několika dalšími dívkami potkala příští týden u opravných zkoušek. Úplně ji to vyvedlo z míry, ale ze všeho nejvíc jí vyrazila dech informace, že Adelaide chce absolvovat znovu *všechny* zkoušky, ne jen několik předmětů. Já jsem byla v šoku spíše z toho, že jsem viděla Adelaide studovat stejně pilně jako Tamsin.

Mou jedinou povinností v této době bylo chodit na zkoušky ke švadleně. Má nádherná rudá garderoba se každým dnem rozrůstala a já jsem byla stejně ohromená množstvím šatů jako jejich cenou. S tou jsem se skoro nebyla schopna smířit. Za jediné šaty by rodina v Osfru vyžila několik měsíců.

„Jak si to mohou všechno dovolit?“ zeptala jsem se jednou slečny Garrisonové. „To jim naše smlouvy skutečně pokrývají náklady na všechny ty šaty i cestu do Adorie?“

„Vlastně ano. A pan Jasper pak získá další peníze z prodeje šatů, nebo je případně použije další rok.“ Zvedla hlavu od lemování a prohlížela si róbu ze šarlatového sametu, kterou jsem měla na sobě. Odhalovala mi obě ramena a byla posázená množstvím kamínků, takže se celá třpytila. „Pan Charles ale trvá na tom, aby si každá dívka jedny šaty ponechala jako svatební. Tyhle by zrovna byly perfektní.“

„Jaký je pan Charles?“ O Jasperovu bratrovi a partnerovi jsme toho nikdy moc neslyšely.

„Je ve všech ohledech takový jemnější. Myslím si, že pan Jasper by ho rád komandoval víc, jenže pan Charles do podniku vložil mnohem, mnohem více peněz. Jeho zesnulá manželka zdědila ohromný majetek.“

„A co manželka pana Jaspera? O té nikdy nikdo nemluví.“

„Paní Thornová? Ta žije v Mertonshire, alespoň co jsem slyšela. Prý je to tam pro ni lepší než dýchat městský vzduch.“ Slečna Garrisonová pak pokračovala spiklenecky a šeptem: „Ale mezi námi, myslím si, že jsou s panem Jasperem spokojenější, když nejsou spolu. V některých manželstvích to tak prostě je.“

„Asi ano,“ zamručela jsem odpověď a v hlavě jsem při tom měla vlastní budoucnost.

O pár dní později dorazily výsledky a Jasper s paní Mastersonovou nás znovu svolali do knihovny. Oba se tvářili vy-

sloveně užasle. Dokonce si ani nevšimli, že Cedric přišel pozdě a nenápadně se postavil vedle nich.

„Vím, že některé z vás čekají na výsledky opravných zkoušek, takže budete asi rády, že právě dorazily. Většina z vás se zlepšila, na což jsem obzvláště pyšná. Nedošlo však k žádné takové změně, abychom museli měnit pořadí nebo druh kamene.“ Paní Mastersonová se odmlčela. „S jedinou výjimkou.“

Nevěřila jsem vlastním uším. Nikdy jsem nepochybovala o Tamsinině odhodlání, ale i mně připadalo nepravděpodobné, že by dokázala svůj devětadevadesátiprocentní výsledek ještě vylepšit.

Paní Mastersonová si s Jasperem vyměnila krátký pohled a pak se obrátila zpět k nám. „Adelaide. Pokrok, jakého jste dosáhla, je... mírně řečeno pozoruhodný. Ještě nikdy jsem neviděla, že by někdo ve výsledkové listině takovým způsobem poskočil. A ještě nikdy jsem neviděla, že by dívka získala stoprocentní celkové hodnocení. Velmi zřídka měníme na základě opravných zkoušek téma přiřazené dívkám, i když se to samozřejmě stává. V tomto případě je to naprosto nezbytné.“

Chvilí jsem nechápala, co se právě stalo. Tamsin to zjevně došlo hned, protože zírala s otevřenou pusou.

„Adelaide, drahoušku, sesadila jste Winnifried z Dunfordu z pozice diamantu,“ řekl Jasper. Nevěřicně jsem se střídavě dívala na obě své nejlepší přítelkyně. „Všechny, které se v prvním seznamu umístily nad vámi, o jednu příčku klesly. Všechny dívky si však nechají své kameny, až na několik málo výjimek.“

Pak si znovu vzala slovo paní Mastersonová a promluvila směrem k Adelaide: „Jak řekl pan Thorn, vy budete diamant. Máte s Winnifried stejnou velikost a pro slečnu Garrisonovou by neměl být problém vám šaty upravit. Protože se umístila tak vysoko, zřejmě by nebylo spravedlivé dát jí pouze polodrahokam, jakým ametyst dozajista je. Myslíme si, že by jí nejlépe slušel safír, a na poslední chvíli jsme tedy provedli

několik změn, což znamená, že Tamsin nakonec bude smaragd. Sledně Garrisonové by měli přivést zelenou látku příští týden. Bude se svými pomocnicemi pracovat ve dne v noci, aby vás stačily obléci.“

Na Tamsin nebylo vidět, že by měla ze své vysněné barvy radost. „Ale... jestli se pořadí posunulo, tak to znamená... že jsem čtvrtá.“

„Ano,“ přikývla paní Mastersonová.

„Jako smaragd je okouzlé,“ řekl Jasper Tamsin. „Jsem přesvědčený, že budete žádaná, i když nebudete pozvaná na všechny nejhonosnější večírky. Jsem na vás hrdý. Jsem hrdý na všechny své dívky – třebaže to vypadá, že to mému synovi se letos podařilo nalézt skutečný drahokam.“

Soudě z Cedrikova šokovaného výrazu, nikdo mu o téhle změně pořadí neřekl.

Paní Mastersonová nás propustila, ale Adelaide si ještě na chvíli nechala. Nahoře nikdo nemluvil o ničem jiném než o té bezprecedentní změně. Ignorovala jsem všechny otázky, kterými mě kolegyně bombardovaly, a odvedla jsem zjevně dezorientovanou Tamsin do soukromí našeho pokoje.

Sedla si na postel a složila ruce do klína. Vždycky byla bledá, ale teď měla tvář tak průhlednou, až jsem se bála, že omdlí. „Tamsin...“

„Jak je to možné?“ zeptala se tiše a podívala se na mě svýma velikánskýma očima. Leskly se v nich slzy. „Jak je to možné? Dala jsem do toho všechno, všechno, co jsem uměla. Pořád jsem se učila. Strašně jsem dřela.“

Sedla jsem si vedle ní. „To víš, že jo. Ale Adelaide se prostě asi učila...“

Nedokázala jsem tu větu dopovědět, protože jsem si uvědomila, jak by vyzněla hloupě.

„Učila víc než já?“ dokončila ji Tamsin za mě. „Obě víme, že to není pravda. A moje sny se najednou rozplynuly.“

„Ale to přece není pravda!“ Tahle roztrěsená, zdrcená Tamsin mě děsila mnohem víc než ta ohnivá a nabroušená, jakou jsem obvykle vídala.

Zhluboka se nadechla. „Miro, pro některé dívky je splněným snem už jen to, že se sem dostaly. Že mají střechu nad hlavou, dost jídla, všechny ty šaty. Mně ale na ničem z toho nezáleží. Teda, samozřejmě se mi to líbí, ale nebylo pro mě snadné sem přijít. Někdy to strašně bolelo. Být tak daleko od města znamenalo...“

Adelaide otevřela dveře a všechno, co by jen náznakem připomínalo zkroušenou dívku vedle mě, se najednou rozplynulo. Tamsin byla vmžiku na nohou a z očí jí sršely blesky.

„Cos to udělala?“ obořila se na Adelaide.

Ta sebou trhla. „Ehm, asi nevím, co přesně myslíš.“

„Nedělej se! To celé byl nějaký hloupý vtip, nebo co? Dělat nenápadnou, a pak nakonec všechny převálcovat?“ Když Adelaide neodpověděla, pustila se do ní dál. „A jak jsi to udělala? Jak jsi dokázala mít ze všeho maximum bodů?“

Viděla jsem, že se Adelaide snaží zachovat klid a dát najevo svůj typický veselý nadhled. Moc se jí to ovšem nedařilo. „Když jsem pracovala u své lady, hodně jsem se toho naučila. Neustále jsem se pohybovala v přítomnosti urozených lidí a asi jsem něco pochytila. To přece víš.“

Tamsin sevřela obě ruce v pěst, zatím však měla paže svěšené podél těla. „Jo? A proč jsi to něco celou tu dobu neukázala? Neustále jsi něco kazila, ale pokaždé něco jiného! Lítala jsi ode zdi ke zdi, jednou jsi v něčem byla dokonalá, a pak jsi pokazila i tu nejprimitivnější věc. Co to tady hraješ za hru?“

„To není hra,“ odpověděla Adelaide. „Prostě mám občas nervy na pochodu. U těch opravných zkoušek jsem se konečně vzpamatovala.“

„To není možné. Nechápu, jak a proč to děláš, ale vím, že se tady něco děje. A jestli si myslíš, že mi můžeš jen tak zničit život a...“

„Ale no tak.“ Adelaide postupně ztrácela klid. „K tomu máš trochu daleko, ne?“

„To není pravda. Byla jsem mezi nejlepšími třemi a pak jsi přišla ty a vzala mi to přímo z dlaní. Moc dobře jsi věděla,